

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :
நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு)

(மலர்-55)

Sep (1) / 2009

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

திருவே தஞ்சம்

திருவரங்கனே தஞ்சம்

தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம் 11
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம் 15
4. ஸ்ரீவசனபூஷணம்.....21
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....33
6. திருமாலை 37

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 32)

97. ஸர்வேச்வர:

அனைவரையும் சென்று அடைபவன். தன்னைச் சரணம் என்று அடைந்த புருஷர்கள் சக்தி யுள்ளவர்களாகவோ அல்லது சக்தியற்றவர்களாகவோ இருந்தார்கள் என்றாலும், அவர்களது ரக்ஷணத்தில் ஏற்படும் காலதாமதம் குறித்து அவர்கள் கலங்கி விடாமல் விரைவாகச் சென்று சேர்ப்பவன். அதாவது, தானாகவே அவர்களிடம் விரைவாகச் சென்று அவர்களைத் தன்னிடம் சேர்ப்பவன். இதனால் ஸர்வேச்வரன் என்று பெயர் கொண்டவன். அச்நோதே: ஆசுகர்மணி வரட் ச - அச் என்னும் தாது "செல்லுதல்" என்ற பொருள் கொண்டதாகும்; இதனுடன் "வர" என்னும் ப்ரத்யயம் சேரும்போது, "விரைந்து செல்லுதல்" என்ற பொருள் உண்டாகிறது. இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (18-39) - விபீஷணேன ஆசு ஜகாம ஸங்கமம் - இராமனைச் சரணம் அடைய விபீஷணன் வந்தபோது இராமன் விரைந்து சென்று அவனுடன் சேர்ந்தான் - என்றது காண்க.

98. ஸித்த:

எப்போதும் உள்ளவன். தன்னைச் சரணம் அடைந்தவர்களுக்காக எப்போதும் உள்ளவன். நிஷ்டை முதலானவற்றால் வலியச் சென்று தேட வேண்டாதபடி எப்போதும் உள்ளத்தில் இருப்பவன். ப்ரதித: (321), ஹித: முதலான திருநாமங்கள் இது போன்ற இறந்தகால வினையெச்சங்கள் ஆகும். தைத்திரீய நாராயணவல்லீ (50) - ந்யாஸ இத்யாஹு: மநீஷினோ ப்ராஹ்மணம் - புதையல் போன்று ப்ரஹ்மம் உள்ளேயே இருப்பதாக ஞானிகள் கூறுகின்றனர் - என்றது காண்க.

99. ஸித்தி:

பயனாக இருப்பவன். உபாயங்களைக் கடைப்பிடித்துப் பெறக்கூடிய பயனாக எம்பெருமான் உள்ளான் என்பதை இந்தத் திருநாமம் கூறுகிறது. கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- கட உபநிஷத் (2-15) - யதிச்சந்தோ ப்ரஹ்மசர்யம் சரந்தி - பயனாக உள்ள என்னை அடையும் பொருட்டு யார் ப்ரம்மச்சர்யம் போன்றவற்றை அனுஷ்டிக்கிறார்களோ.
- யம் பருதக் தர்மசரணா: ப்ருதக் தர்ம பலஷிண: ப்ருதக் தர்மை: ஸமர்ச்சந்தி தஸ்மை தர்மாத்மனே நம: - யார் ஒருவனை விசேஷமான தர்மத்தின் ஸ்வரூபம் என்றே ஞானிகள் உபாஸனை செய்கிறார்களோ, யாரை அத்தகைய அனுஷ்டானத்தின் பயனாக எண்ணி அடைய விரும்புகிறார்களோ, எவனைப் பயனில் எண்ணம் இல்லாமல் தர்மங்கள் கொண்டு பூஜிக்கிறார்களோ, தர்மமே ஸ்வரூபமான அவனை வணங்குகிறேன்.

100. ஸர்வாதி:

அனைத்திற்கும் காரணமாக உள்ளவன். தனது அடியார்கள் விரும்புகின்ற பயன் உயர்வாக இருந்தாலும், தாழ்வாக இருந்தாலும் அவற்றுக்குக் காரணமாக உள்ளான். இதனால் ஸர்வாதி: என்ற திருநாமம் கொண்டவன். இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (120-31) - யே த்வாம் தேவம் த்ருவம் பக்தா: புராணம் புருஷோத்தமம் ப்ராப்நுவந்தி ஸதா காமாந் இஹ லோகே பரத்ர ச - எல்லையற்ற காலமாக உள்ளவனும், புருஷோத்தமனும், உயர்ந்த தெய்வமாக உள்ளவனும் ஆகிய என்னை யார் ஒருவன் மனஉறுதி குலையாமல் உபாஸனை செய்கிறானோ, அவன் இந்த உலகிலும் அந்த உலகிலும் அனைத்துப் புருஷார்த்தங்களும் கிட்டப் பெறுகிறான் - என்றது. மேலும் - ஸர்வாந் காமாந் ப்ராப்நுவந்தே விசாலான் த்ரையோக்யே அஸ்மிந் க்ருஷ்ண நாமாபிதாநாத் - க்ருஷ்ணனின் திருநாமத்தைக் கூறுவதன் மூலம் மட்டுமே மூன்று உலகங்களில் பெரியவையாக உள்ள புருஷார்த்தம் அனைத்தையும் அடைகிறான் - என்றது காண்க.

இப்படியாக ஹாரீத குலத்திற்குத் திலகம் போன்ற ஸ்ரீவத்ஸாங்கர் என்னும் கூரத்தாழ்வனின் திருக்குமாரரும், ஸ்ரீரங்கநாதனின் தெய்வீக ஆணையால் ஸ்ரீபாராசரபட்டர் என்னும் பெயர் பெற்றவரும் ஆகிய ஸ்ரீரங்கநாதன் அருளிச்

செய்த பகவத் குண தர்ப்பணம் என்ற ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யத்தில், முதல் நூறு திருநாமங்களின் வ்யாக்யானம் ஸம்பூர்ணம்.

இரண்டாவது நூறு தொடக்கம்

101. அச்யுத: (320, 557)

எப்போதும் பிரியாமல் உள்ளவன் தன்னைச் சரணம் அடைந்த அடியார்களை விட்டு எப்போதும் நீங்காதவன். இதனால் அச்யுதன் எனப்படுகிறான்.

- யஸ்மாத் ந ச்யுத பூர்வ: அஹம் அச்யுத: தேந கர்மணா - நான் எப்போதும் எனது பக்தர்களைக் கை விடுவதில்லை. இதனால் அச்யுதன் எனப்படுகிறேன்.
- கீதை (6-30) - தஸ்ய அஹம் ந ப்ரணச்யாமி - யார் என்னை எங்கும் காண்கிறானோ அவன் பார்வையில் இருந்து நான் மறைவதில்லை.
- இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (18-3) - ந த்யஜேயம் கதஞ்சன - நண்பன் என்று வந்தவனை நான் கைவிடமாட்டேன்.

102. வ்ருஷாகபி:

தர்மமே வடிவாக உள்ளவன் (வராஹன்). இதன் மூலம் தர்மமே வடிவம் எடுத்ததோ என்று வியக்கும்படியான வராஹரூபம் கூறப்பட்டது. இதற்கு இதுவே பொருள் என்பதைக் கீழே உள்ள வரி மூலம் அறியலாம். கபி: வராஹ: ச்ரேஷ்ட: ச தர்ம: ச வ்ருஷ உச்யதே தஸ்மாத் வ்ருஷாகபிம் ப்ராஹ காச்யபோ மாம் ப்ரஜபேதி: - கபி என்ற பதம் மூலம் மிகவும் உயர்ந்த வராஹம் உணர்த்தப்படுகிறது; தர்மம் என்பது வ்ருஷம் எனப்படும்; எனவே தர்மமே வடிவமான என்னை வ்ருஷாகபி என்று காச்யப ப்ரஜாபதி கூறுகிறார்.

103. அமேயாத்மா

எல்லையற்ற பெருமைகள் உள்ளவன். தன்னை அண்டியவர்களிடம் அவன் வெளிப்படுத்தும் கருணை என்பது அளவிட இயலாமல் உள்ளது. கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- புருஷ ஸூக்தம் - அதோ ஜ்யாயான் ச புருஷ: - தனக்கு ஒப்பு யாரும் இல்லாத காரணத்தினால், அனைவரையும் விட உயர்ந்தவன் ஆவான்.
- பூயான் ச அத: ஜநார்த்தந: - எனவே ஜநார்த்தனன் அனைவரையும் விட உயர்ந்தவன்.

இந்த வரிகளின்படி பகவானின் ஸ்வரூபம் இப்படிப்பட்டது என்று அளவுபடுத்திக் கூற இயலாதபடியாக உள்ளது.

104. ஸர்வ யோக விநிஸ்ஸருத:

அனைத்து உபாயங்களாலும் எளிதாக அடையக்கூடியவன். இவன் ஏன் இத்தனை உயர்ந்தவனாக உள்ளான்? இதற்கான விடை இந்தத் திருநாமம் ஆகும். சாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்டுள்ள யோகம் போன்ற ஸாதனங்கள், தன்னுடைய ஞானம் மூலம் ஒருவனால் அறியப் பெற்ற ஸாதனங்கள் ஆகியவை மூலம் இவன் எளிதாக அடையப்படுவனாக உள்ளான். அதாவது வேதங்கள் கூறும் பரம இரகசியங்கள் போன்றே இவன் உணரப்படுகிறான்.

- ஸ்வபுத்தி மாத்ர நிர்ஜ்ஞாத: பரமாத்மா ஜகத்ப்ரபு: ஸ்வ ஐச்வர்ய அநுபவ ப்ரீத: ஜ்ஞாதாரம் அநுஸேவதே - யார் ஒருவன் இந்த ஜகத்தின் நாயகனான பரமாத்மாவைத் தனது ஞானம் மூலம் உள்ளது உள்ளபடி அறிகிறானோ, அப்படியாக அறிந்த பரமாத்மாவின் ஐச்வர்யத்தை தனது மனதால் அனுபவிக்கிறானோ, அப்படிப்பட்டவனின் செய்கை மூலம் எம்பெருமான் மகிழ்வு செய்கிறான். இத்தகைய ஞானம் பொருந்திய அவனுடன் பரமாத்மா எப்போதும் நின்று, அவனை வாழவைக்கிறான்.
- யஸ்மாத் ஸத்பக்தி யுக்தாநாம் ப்ரபந்நாநாம் க்ரமம் விநா ப்ரஸாதம் ஏதி மந்த்ரேச: து அசிராத் பாவிதாத்மநாம் கிம் புநர்வை க்ரியா ஜ்ஞான ஸம்பூர்ணாநாம் து பௌஷ்கர ச்ரத்தா பக்தி பராணாம்ச போதிதாநாம் ச தேசிகை:

இதன் பொருள் (பௌஷ்கர ஸம்ஹிதை) - ஒரு சிலர் சாஸ்த்ரங்கள் கூறப்பட்ட விதிமுறைகளை அறியாமல், தூய பக்தியை மட்டுமே கொண்டவர்களாக இருந்து அனைத்து உயிர்களுக்கும் ஈச்வரனான எம்பெருமானைச் சரணம் அடையக்கூடும். அவ்விதம் சரணம் புகுந்து, தங்கள் மனதில் மிகவும் அன்புடன் அவனை த்யானம் செய்தபடி இருக்கக்கூடும். இப்படிப்பட்டவர்களிடம் எம்பெருமான் விரைவாக ப்ரேமை

கொள்கிறான். இப்படிப்பட்ட இவர்களிடமே எம்பெருமான் இத்தனை அன்பு கொள்கிறான் என்றால் - ஆசார்யனிடம் உபதேசம் பெற்ற, சிறந்த செய்கை மற்றும் அறிவுள்ளவர்கள் த்யானத்தில் ஆர்வமும் பக்தியும் கொண்டுள்ளனர் என்னும்போது அவர்களிடம் எம்பெருமான் மேலும் அதிகமான ப்ரேமை கொள்கிறான் என்று கூறவும் வேண்டுமா?

- நியுத்த மநஸா வாபி யதி க்ருஹ்ணாதி மாதவ:
கிம் நு நோந்முலிதம் துக்கம் ஏதாவத் இதி நிச்சித:

இதன்பொருள் - (விஷ்ணு தத்வம்) - மஹாலக்ஷ்மியை எப்போதும் தரித்த எம்பெருமானிடம் ஒருவன் தனது மனதை வைத்த நொடியிலேயே, அவனை எம்பெருமான் ஏற்றுக்கொள்கிறான். இப்படி உள்ளபோது, ஒருவன் எம்பெருமானின் பெருமைகளை முற்றிலுமாக உணர்ந்து த்யானம் செய்கிறான் என்றால், அவனது அனைத்துத் துன்பங்களும் வேருடன் நீக்கப்படும் என்று கூறவும் வேண்டுமா?

105. வஸு: (271,701)

வசிப்பவன். ஒரு ஸாதநத்தை அனுஷ்டித்தாலும் எம்பெருமான் அவனிடம் மிகுந்த ப்ரேமையுடன் வசிக்கிறான் என்பதை உணர்த்துகிறது. உணாதி சூத்திரம் - ச்ரு ஸ்வ்ரு ஸ்நிஹி த்ரபி அஸி வஸி ஹநி க்லிதி பந்தி மநிப்ய: ச - வஸி என்ற தாதுவுடன் "உ" என்பது இணையும்போது வஸு உண்டாகிறது.

106. வஸுமநா:

தனது அடியார்களை அவன் தனது உயர்ந்த நிதியாகக் கருதி தன்னுடைய மனதில் எப்போதும் வைக்கிறான். கீதை (7-19) - ஸ மஹாத்மா துர்லப: - இத்தகைய மனிதன் கிடைப்பது மிகவும் அரிது - என்றது காண்க.

107. ஸத்ய: (213, 873)

மேலே கூறப்பட்ட ஸத்புருஷர்கள் விஷயத்தில் எம்பெருமான் எப்போதும் ப்ரேமையுடன் உள்ளான். அஷ்டாத்யாயீ - தத்ர ஸாது: - ஏழாம் வேற்றுமையில் உள்ள சொல்லிற்கு பின்னர் "யத்" என்பது இணைந்து ஸத்ய: உண்டாகிறது.

108. ஸமாத்மனே

அனைவரிடமும் சமமான நிலை உடையவன். அடியார்களிடம் உள்ள குணம் முதலானவை ஏற்றத்தாழ்வுகளுடன் உள்ளபோதிலும், அவற்றைப் பெரிதாக எடுத்துக் கொள்ளாத மனம் உடையவன். கீதை (9-29) - ஸமோஹம் ஸர்வபூதேஷு - அனைத்து உயிர்களிடமும் நான் சமமாகவே உள்ளேன் - என்றது காண்க.

109. ஸம்மித:

தனது அடியார்களால் நன்கு உணரப்பட்டவன். எம்பெருமான் தங்களுக்குக் கட்டுப்பட்டவன் (அல்லது தங்களுக்கு அடங்கியவன்) என்று அடியார்கள் எண்ணும் படியாகவே நடந்து கொள்பவன். அஷ்டாத்யாயீ - த்யதி ஸ்யதி - நோ (த்யதி), ஸோ (ஸ்யதி) போன்ற தாதுக்களின் இறுதியில் உள்ள உயிர் எழுத்தானது "இ" என்று மாறுகிறது.

நம்முடைய கைகளுக்கு இவன் எட்டுபவன் என்று உணரும்படியாக உள்ளான்.

- இராமாயணம் பாலகாண்டம் (20-2) - ஊந ஷோடச வர்ஷோ மே ராமோ ராஜீவலோசந: - தாமரை போன்ற கண்கள் உடைய எனது இராமன் பதினாறு வயது நிரம்பாத சிறுவன் ஆவான்.
- விஷ்ணு புராணம் (5-5-5) - மம அயம் தநயோ நிஜ: - இந்தக் கண்ணன் எனக்கு அடங்கிய எனது புத்திரன்.

110. ஸம:

சமமாக உள்ளவன். தனது பக்தர்களில் ஒரு சிலர் தன்னிடம் அதிகமான ஈடுபாட்டுடன் பழகுகிறார்கள், ஒரு சிலர் இவ்விதம் பழகுவதில்லை, தன்னிடம் ஒரு சிலருக்கு ஆர்வம் அதிகமாக உள்ளது, ஒரு சிலருக்கு ஆர்வம் குறைவாக உள்ளது என்பது போன்று அவன் ஆராய்வதில்லை. அனைவரிடமும் ஒரே போன்று கௌரவம் வைத்துள்ளவன் ஆவான். உணாதி சூத்திரம் - ஸம ஷ்டம அவைகல்யே - குழப்பம் இல்லாதவன் என்னும் பொருள் தருகின்ற ஸம என்னும் தாதுவிற்கு அகரம் சேர்ந்ததால் ஸம என்றானது.

111. அமோக: (156)

அவனது வழிபாடு என்பது பயனற்றுப் போகாதபடி உள்ளவன். அடியார்கள் அவனிடம் கொள்ளும் தொடர்பு வீணாகப் போகாதபடி உள்ளவன். இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (120-31) - அமோகம் தர்சநம் ராம ந ச மோக: தவ ஸ்தவ: அமோகாஸ்தே பவிஷ்யந்தி பக்திமந்த: ச யே நர: - இராமா! உனது தரிசனம் என்பது எப்போதும் பயனற்றுப் போவதில்லை. யார் உன்னிடம் பக்தியுடன் உள்ளனரோ அவர்களுக்குப் பயன் கிட்டாமல் போவதில்லை - என்றது காண்க.

112. புண்டரீகாஷ்ட:

பரமபதத்தில் உள்ளவர்களின் கண் போன்றவன். மஹாபாரதம் உத்யோகபர்வம் (69-6) - புண்டரீகம் பரம் தாம நித்யம் அக்ஷரம் அவ்யயம் தத் பவாந் புண்டரீகாஷ்ட: - அழிவற்றதாகவும், குறைவற்றதாகவும், நித்யமாக உள்ளதாகவும் இருக்கின்ற பரமபதம் என்பது புண்டரீகம் எனப்படுகிறது; இதன் கண் போன்று உள்ளதால் நீ புண்டரீகாஷ்டன் எனப்படுகிறாய் - என்றது. ஆக இதன் மூலம் பரமபதத்தில் உள்ளவர்களின் கண் போன்றவன் என்றாகிறது. புருஷஸூக்தம் - திவி இவ சக்ஷ: - ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் உள்ளவர்களின் கண் போன்றவன் - என்றது காண்க.

113. வ்ருஷகர்மா

தர்மரூபமாக உள்ள செயல்களைக் கொண்டவன். அனைத்திலும் மேம்பட்டவனாக உள்ள போதிலும் நம்மைப் போன்ற மனிதர்களுக்கு எப்போதும் நன்மையைச் செய்தபடியே உள்ளான். ஆகவே அவனது செயல்கள் அனைத்தும் தர்மத்தின் வழியே உள்ளன.

114. வ்ருஷாக்ருதி:

தர்மத்தின் வடிவமாகவே உள்ளவன். இவனது செயல்கள் அனைத்தும் தர்ம வடிவமாக உள்ளது போன்று இவனது ரூபமும் தர்மவடிவாகவே உள்ளது. அல்லது மூன்று வகையான துன்பங்களை (ஆத்யாத்மிகம், ஆதிபௌதிகம் மற்றும் ஆதிதைவிகம்) நீக்கி அமிர்தமழையைப் பொழிகின்றது போன்ற குளிர்ந்த செயல்களையும், அழகான ரூபத்தையும் உடையவன் என்பதால் வ்ருஷகர்மா

என்றும், வருஷாக்குறி: என்றும் கூறப்படுகின்றான். வருஷ லேசநே - வருஷ என்ற பெயர்ச்சொல்லுக்கு தர்மம் என்று பொருளாகும்; இதே வருஷ என்ற பதம் வினைச்சொல்லாக வந்தால் பொழிதல் என்ற பொருளை அளிப்பதாகும். ஸாத்த்வத ஸம்ஹிதை - விச்வம் ஆப்யாயயன் காந்த்யா பூர்ணேந்த்வயுத துல்யயா - பல ஆயிரக்கணக்கான முழுமையான சந்திரன்களின் ஒளியை உடையவனாக இந்த உலகம் முழுவதையும் எம்பெருமான் குளிர்ச்சிப்படுத்தியபடி உள்ளான் - என்றது. பெளஷ்கர ஸம்ஹிதை கீழே உள்ளபடி கூறுகிறது:

வபுஷா ஸுந்தரேணைவ திவ்யேந அவிக்குதேந ச
முஞ்சந்தம் அநிசம் தேஹாத் ஆலோகம் ஜ்ஞான லக்ஷணம்
பூர்வ கர்மாநலார்த்தாநாம் த்யாயிநாம் கேத காந்தயே
வதநேந்து சயோத்தேந ஹ்லாதயந் கோகணேந து

இதன் பொருள் - எந்தவிதமான மாற்றம் அடையாததும், அழகானதும் ஆகிய திவ்யமான ரூபத்துடன் எம்பெருமான் உள்ளான். இத்தகைய சரீரத்தில் இருந்து எப்போதும் ஞானம் என்ற ஒளியை வீசியபடி உள்ளான். முற்பிறவிகளில் செய்த தீவினைகள் என்ற அக்னியின் மூலம் துன்பம் கொண்டு, அதிலிருந்து மீள்வதற்காக எம்பெருமானைக் குறித்துப் பலர் த்யானித்தபடி உள்ளனர். அவர்களின் துன்பம் நீங்கும் பொருட்டு, பல பூர்ண நிலவுகளுக்கு ஒப்பான தனது அழகிய முகத்திலிருந்து வெளிப்படும் குளிர்ந்த கிரணங்கள் மூலம் மகிழ்வை ஏற்படுத்துகிறான்.

மஹாபாரதத்தில் உள்ள ராஜதர்மம் பகுதியில் - ததோ மஹதி பர்யங்கே மணி காஞ்சன சித்ரிதே ததர்ச க்ருஷ்ணம் ஆஸீநம் நீலம் மேரௌ இவ அம்புதம் - இரத்தினங்களாலும் பொன்னாலும் இழைக்கப்பட்ட அழகான கட்டிலில் க்ருஷ்ணன் வீற்றிருந்தான். இப்படியாக உள்ள அவனை மேரு மலையில் உள்ள நீலமேகம் போன்று கண்டார் - என்று கூறியது காண்க.

...தொடரும்

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரப்பட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 55)

அதிகரணம் - 5 - ஆஸீநாதிகரணம்

ஆராயப்படும் விஷயம் - அமர்ந்து கொண்டுதான் உபாஸனை செய்ய வேண்டும் என்று நிரூபிக்கப்பட உள்ளது.

4-1-7 ஆஸீந: ஸம்பவாத்

பொருள் - அமர்ந்து கொண்டு மட்டுமே, அப்போதுதான் கைக்கூடும்.

விஷயம் - மோக்ஷ ஸாதனமாக விளங்குகின்றது என வேதாந்த சாஸ்த்ரங்களால் கூறப்படும் ஞானம் என்பது த்யானம், உபாஸனம் என பலவிதமான பதங்களால் குறிக்கப்படுகிறது. இத்தகைய உபாஸனம் என்பது பலமுறை செய்யப்படுவதால் த்யான ரூபமாக உள்ளது எனக் கூறப்பட்டது.

சந்தேகம் - இத்தகைய த்யானத்தைச் செய்யும்போது “அமர்ந்து கொண்டு மட்டுமே செய்யவேண்டும்” என்பது போன்ற விதிமுறை ஏதும் விதிக்கப்படவில்லை. அல்லது இதனை அமர்ந்து கொண்டோ, படுத்துக்கொண்டோ, நின்று கொண்டோ, நடந்து கொண்டோ செய்யலாமா என்றும் கூறப்படவில்லை. இதில் எது சரியானது?

பூர்வபக்ஷம் - இப்படித்தான் செய்யவேண்டும் என்று விதிக்கப்படாத காரணத்தினால், அவரவர்களின் விருப்பப்படி எப்படி வேண்டுமானாலும் இயற்றலாம்.

ஸித்தாந்தம் - அல்ல, ஆஸீந: - அமர்ந்து கொண்டு மட்டுமே த்யானம் செய்யவேண்டும். ஏன்? ஸம்பவாத் - அப்போதுதான் ச்ரத்தை உண்டாகும், மன

ஒருமைப்பாடு ஏற்படும். நின்று கொண்டோ அல்லது நடந்து கொண்டோ உபாஸனம் செய்தால், உடல் களைப்பு ஏற்படும்; இதனால் மன ஒருமைப்பாடு உண்டாகாது. படுத்துக்கொண்டே உபாஸிக்கும்போது உறக்கம் வந்துவிடும். சரீரத்தின் கீழ்ப்பகுதியைத் தாங்குவதற்கு அதிகச் சிரமம் கொள்ள வேண்டாம் என்பதால் அமர்ந்துகொண்டு மட்டுமே உபாஸனை செய்யவேண்டும்.

4-1-8 த்யானாத் ச

பொருள் - ப்ருஹத் உபநிஷத் (2-4-5) - நிதிவ்யாஸிதவ்ய: - த்யானிக்கப்பட வேண்டும் - என்பதன் மூலம் உபாஸனம் என்பது த்யான ரூபமாக உள்ளது என்பது உணர்த்தப்பட்டது. இதனால் மன ஒருமைப்பாடு மிகவும் அவசியம் அன்றாகிறது. வேறு எந்தவிதமான எண்ணமும் தோன்றாதபடி இடைவிடாத நினைவு வெள்ளமே த்யானம் எனப்பட்டது காண்க.

4-1-9 அசலத்வம் ச அபேக்ஷ்ய

பொருள் - அசையாமல் உள்ளதால் ஆகும்.

ஸித்தாந்தம் - அசையாமல் இருப்பதே த்யானம் என்ற எண்ணத்தை ஏறிட்டுக் கொண்ட காரணத்தினால் பூமி, அந்தரிசுஷம் முதலானவை குறித்து த்யானம் என்ற பதம் ப்ரயோகிக்கப்பட்டதைக் காணலாம். இதனைச் சாந்தோக்ய உபநிஷத் (7-6-1) - த்யாயதீவ ப்ருதீவீ த்யாயதீவ அந்தரிசுஷம் த்யாதீவ த்யெள த்யாயதீவ ஆப: த்யாயதீவ பர்வதா - பூமி, அந்தரிசுஷம், த்யுலோகம், நீர், மலைகள் போன்றவை த்யானம் செய்வது போன்று அசையாமல் உள்ளன - என்றது. ஆக பூமி, மலை முதலானவை போன்று அசையாமல் இருப்பதால் மட்டுமே த்யானம் கைகூடும் என்பதால், அந்த நிலை என்பதே அவசியமாகிறது.

4-1-10 ஸ்மரந்தி ச

பொருள் - ஸ்மருதியிலும் உள்ளது.

ஸித்தாந்தம் - அமர்ந்து கொண்டு மட்டுமே உபாஸனம் செய்யவேண்டும் என்பதைக் கீதை கீழே உள்ளபடி கூறுகிறது (6-11,12) :

சுசௌ தேசே ப்ரதிஷ்டாப்ய ஸ்திரம் ஆஸநம் ஆத்மந:
 நாத்யுச்சரிதம் நாதிநீசம் சேலாஜிநகுசோத்தரம்
 தத்ர ஏகாக்ரம் மந: க்ருத்வா யதசிந்தேந்த்ரிய க்ரிய:
 உபவிச்யாஸதே யுஞ்ஜயாத் யோகம் ஆத்மவிசுத்தயே

இதன் பொருள் - தூய்மையான இடத்தில் உறுதியாகவும், அதிகமான உயரம் இல்லாமலும், அதிகமான தாழ்வு இல்லாமலும் இருக்கும்படியாக ஆசனம் அமைக்க வேண்டும். அதன் மீது தர்ப்பத்தை இட வேண்டும். அதன் மீது மான்தோல் அல்லது புலித்தோல் இடவேண்டும். அதன் மீது பட்டுத் துணி விரிக்கவேண்டும். அதில் அமர்ந்து, மனத்தை ஒரு நிலைப்படுத்தி, மனம் மற்றும் இந்த்ரியங்கள் வேறு விஷயத்தில் மேயாதபடி செய்ய வேண்டும். இப்படியாக ஸம்ஸாரபந்தம் நீங்கும்விதமாக ஆத்மதரிசனம் செய்வானாக.

4-1-11 யத்ர ஏகாக்ரதா தத்ர அவிசேஷாத்

பொருள் - எந்த இடத்தில் மனம் ஒருமைப்பாடு அடையுமோ, அந்த இடத்தில் என்று கூறப்படாத காரணத்தினால்.

ஸித்தாந்தம் - மனதை ஒருமுகப்படுத்த ஏதுவாக உள்ள இடம் மற்றும் காலங்கள் தவிர வேறு எந்தவிதமான குறிப்பிட்ட காலங்கள் பற்றியோ, இடங்கள் பற்றியோ உபாஸனத்திற்குக் கூறப்படவில்லை. ஆகவே மனத்தை ஒருமுகப்படுத்தக் கூறப்பட்ட அதே காலதேசங்களை உபாஸனத்திற்கும் கொள்ளவேண்டும். இதனை ச்வேதாஸ்வதர உபநிஷத் (2-10) - ஸமே சுசௌ சர்க்கராவஹ்நிவாலுகா விவர்ஜிதே - சமதளமாக உள்ளதும், மணல் நெருப்பு சிறுகற்கள் ஆகியவை இல்லாததும் ஆகிய இடத்தில் - என்று கூறப்பட்டது காண்க. இங்கு மனதை ஒருமுகப்படுத்துவதற்கு ஏற்ற இடங்கள் மட்டுமே கூறப்பட்டன. இங்கு உபாஸனைக்கான இடங்கள் கூறப்படவில்லை என்பதை, அந்த வரியானது - மநோ அநுகூலே - மனதிற்கு ஏற்ற - என்று முடிவதன் மூலம் அறியலாம்.

ஆஸீநாதிகரணம் ஸம்பூர்ணம்

அதிகரணம் - 6 - ஆப்ரயாணாதிகரணம்

ஆராயப்படும் விஷயம் - மரணம் அடையும் காலம் வரையில் உபாஸனை செய்யவேண்டும் என்று நிரூபிக்கப்பட உள்ளது.

4-1-12 ஆப்ரயாணாத் தத்ர அபி ஹி த்ருஷ்டம்

பொருள் - மரணகாலம் வரையில், காரணம் அப்படியே ச்ருதி ஓதுகிறது.

விஷயம் - மோஷ ஸாதனமான உபாஸனம் பற்றி மேலே கூறப்பட்டது. இதனைத் தொடர்ந்து ஒரு சந்தேகம் எழுகிறது.

சந்தேகம் - இத்தகைய உபாஸனத்தை ஒருநாள் செய்தால் போதுமானதா அல்லது மரணகாலம் வரை அன்றாடம் செய்யவேண்டுமா?

பூர்வபக்ஷம் - ஒருநாள் செய்தால் போதுமானது (இதன் கருத்து - ஒருநாள் தொடங்கி பக்தி ரூபமான த்யானம் கைகூடும் நாள் வரை என்பதாகும்). இப்படியாக அந்த நாள் வரை அநுஷ்டித்தால் சாஸ்த்ர விதிமுறைகள் கடைப்பிடிக்கப்பட்டு விடுவதால், ஒருநாளே போதுமானது.

ஸித்தாந்தம் - அப்படி அல்ல, ப்ரயாணாத் - மரணகாலம் வரையில். ஏன்? தத்ர அபி ஹி த்ருஷ்டம் - அப்படியே ச்ருதிகளில் காணலாம். உபாஸனம் தொடங்கிய நாளுக்கு மரணம் அடையும் நாளுக்கு இடையே உள்ள காலம் முழுவதும் உபாஸனம் செய்யவேண்டும் என்பதைச் சாந்தோக்ய உபநிஷத் (8-15-1) - ஸ கல்வேவம் வர்த்தயந் யாவதாயுஷம் ப்ரஹ்மலோகம் அபி ஸம்பத்யதே - இப்படியாக ஆயுள் உள்ளவரை உபாஸனத்தையும் தர்மத்தையும் கடைபிடித்து ப்ரஹ்மலோகம் அடைகிறான் - என்றது.

ஆப்ரயாணாதிகரணம் ஸம்பூர்ணம்

தென்னரங்கன் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 55)

பாகவதர்களுக்குக் கைங்கர்யம் செய்வதன் காரணம்

மூலம் - இங்கு பகவத் கைங்கர்யத்தை பாகவத கைங்கர்ய பர்யந்தமாகச் சொல்லுகைக்கு அடி என் என்னில் - பரகத அதிசயாதாந இச்சயா உபாதேயத்வமேவ யஸ்ய ஸ்வரூபம் ஸ சேஷ: பர: சேஷீ என்று வேதார்த்தஸங்க்ரஹத்திலே அருளிச் செய்தபடியே ஸர்வேச்வரனைப் பற்ற சேஷபூதனான இவன் அதிசயாதாநம் பண்ணப் ப்ராப்தன். அவ்வதிசயந்தான் வஸ்து சக்தியை அநுரோதித்து வரவேணும். ஆனால் ஜீவனுக்குப் பரனைப் பற்ற சக்யமான அதிசயம் எது என்று பார்த்தவிடத்தில் சரீரத்வாதிமுகத்தாலே அதிசயாதாநம் பண்ணுகை இவனுக்கும் அசித்துக்கும் பொதுவாயிருந்தது. இவன் சேஷிக்கு விசேஷித்துப் பண்ணும் அதிசயம் சைதந்யமுகத்தாலேயாயிருக்கும்.

விளக்கம் - பகவத் கைங்கர்யம் எவ்விதம் பாகவத கைங்கர்யம்வரை செல்லும் என்று கேள்வி எழலாம். இதற்கு விடை தரப்படுகிறது. வேதார்த்த ஸங்க்ரஹம் - பரகத அதிசயாதாந இச்சயா உபாதேயத்வமேவ யஸ்ய ஸ்வரூபம் ஸ சேஷ: பர: சேஷீ - மற்றவர்களுக்குப் ப்ரயோஜனம் உண்டாக்குவதையே தனக்கு முக்கியமான ப்ரயோஜனம் என்று எண்ணுபவன் சேஷன் எனப்படுகிறான்; அந்த ப்ரயோஜனத்தைப் பெறுகிறவன் சேஷி ஆகிறான் - என்றது காண்க. ஆக ஸர்வேச்வரனுக்கு சேஷனான ஜீவன் எம்பெருமானுக்கு ஏதேனும் ப்ரயோஜனமாக இருந்தால் மட்டுமே அவனுக்கு சேஷனாக இருக்க இயலும். அத்தகைய ப்ரயோஜனம் ஜீவனின் ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றபடி இருக்கும். ஆனால் அனைத்தும்வல்ல எம்பெருமானுக்கு ஜீவன் என்ன ப்ரயோஜனத்தை அளிக்க இயலும் என்ற கேள்வி எழலாம். எம்பெருமானின் சரீரமாக ஜீவன் உள்ளதால், ஜீவன் ஏதேனும் ப்ரயோஜனத்தை அளிக்க இயலும் என்று வைப்போம். ஆனால் அசித் பொருள்களும் எம்பெருமானின் சரீரமே ஆகும். அப்படியெனில்

எம்பெருமானுக்கு ப்ரயோஜனமாக இருத்தல் என்பது சித் மற்றும் அசித் ஆகிய இரண்டிற்கும் பொதுவாகவே உள்ளது. ஆனால் ஜீவன் தன்னுடைய அறிவு மூலமாகச் சிறப்பான ப்ரயோஜனத்தைச் செய்ய இயலும்.

மூலம் - அதில் இவன் சாஸ்த்ரவிருத்தமாக வர்த்திக்கும்போது சாஸிதாவாய் தண்டகரான ஈச்வரனுக்கு லீலா ரஸ மாத்ரத்தை உண்டாக்கி அம்முகத்தாலே அதிசயாதாயகனாம். சாஸ்த்ராநுகுணமாக வர்த்திக்கும்போது, சுபே த்வஸௌ துஷ்யதி துஷ்க்ருதே து ந துஷ்யதே அஸௌ பரம: சரீரீ என்கிறபடியே ஈச்வரனுக்கு ஸந்தோஷத்தை உண்டாக்கி அவனுடைய ஒளதார்யாதி குணங்கள் குமரிராதபடி அம்முகத்தாலே உதாரா: ஸர்வ ஏவைதே என்று அவன் தானே கொண்டாடும்படி அதிசயாதாயகனாம்.

விளக்கம் - இப்படியாக ஜீவன் செய்கின்ற செயல்கள் சாஸ்த்ரங்களுக்கு உட்படாமல், அவற்றுக்கு விரோதமாக இருந்தால், தவறுகளுக்குத் தண்டனை விதிப்பவனாகிய எம்பெருமானின் லீலைகளுக்கு ப்ரயோஜனமாகி விடுகிறான் (ஜீவனின் பாவங்களை நீக்கும் பொருட்டு ஜீவனைத் தவறுகள் செய்ய வைப்பது, இதன் மூலம் தண்டனை அளித்து அவன் பாவங்களைப் போக்குவது உள்ளிட்ட லீலைகளுக்கு ஜீவன் ப்ரயோஜனமாகிறான்). மாறாக, சாஸ்த்ரங்களுக்கு உட்பட்ட செயல்களைச் செய்தால் ஈச்வரனுக்கு மகிழ்ச்சியை உண்டாக்கி, அவனுடைய தாராளகுணம் முதலானவை வீணாகாமல் வெளிப்படும்படிச் செய்து, எம்பெருமானாலேயே கொண்டாடப்படுகிறான். இப்படிப்பட்டவர்களை கீதையில் (7-18) - உதாரா: ஸர்வ ஏவைதே - என்னை அவர்களுக்குக் கொடுப்பவனாக மாற்றுவதால் அவர்களும் கொடையாளிகள் - என்று கொண்டாடுவதன் மூலம் உணரலாம். மேலும் மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் (199-25) - சுபே த்வஸௌ துஷ்யதி துஷ்க்ருதே து ந துஷ்யதே அஸௌ பரம: சரீரீ - அனைத்தையும் தனது சரீரமாகக் கொண்டு, அனைவரிலும் மேம்பட்டு நிற்கும் ஸர்வேச்வரன், ஜீவன் செய்கின்ற செயல்கள் நல்லவையாக இருந்தால் மகிழ்கிறான், தீமையாக இருந்தால் மகிழ்வதில்லை - என்றது காண்க.

மூலம் - அப்படியே நித்யரும் முக்தரும் ஈச்வராபிப்ராயத்தை ஸாக்ஷாத்கரித்து பண்ணுகிற கைங்கர்யங்களாலே ப்ரஹர்ஷயிஷ்யாமி ஸநாதஜீவித: என்கிறபடியே போக விசேஷத்தை உத்பாதித்து அம்முகத்தாலே அதிசயா தாயகராவார்கள். இப்ப்ரகாரம் சாஸ்த்ரமுகத்தாலே ஈச்வராபிப்ராயத்தை அறிந்து கைங்கர்யம் பண்ணுகிற க்ருதக்ருத்யனுக்கும் ஸமானம். இவற்றில் சாஸ்த்ரவிருத்தங்களாலே ஈச்வரனுக்கு லீலா ரஸ மாத்ரத்தை உண்டாக்கும்போது தனக்கு அநர்த்த பர்யவஸிதமாயிருக்கும். பத்ததசையில் சாஸ்த்ரத்தாலும் முக்ததசையில் ப்ரத்யக்ஷத்தாலும் ஈச்வராபிப்ராயத்தைக் கண்டு ததநுரூபமாக வர்த்திக்கும்போது

ஈச்வரனுடைய லீலாதிபுருஷார்த்தத்துடனே ஆநுஷங்கிதமாகத் தனக்கும் ஸ்வாபிமத புருஷார்த்தம் உண்டாம்.

விளக்கம் - இதே போன்று நித்யரும், முக்தரும் எம்பெருமானின் எண்ணங்களை நேரில் அறிந்தவர்களாக அவனுடைய கைங்கர்யங்களில் ஈடுபடுவதால், ஸ்தோத்ரரத்னம் (46) - ப்ரஹர்ஷயிஷ்யாமி ஸநாதஜீவித: - எப்போதும் உனக்கே கைங்கர்யம் செய்தபடி, உனக்காகவே வாழ்ந்து உன்னை நான் மகிழும்படிச் செய்வேனோ - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப அவனுக்கு மகிழ்வை உண்டாக்கி, ப்ரயோஜனமாகிறார்கள். சாஸ்த்ரங்களை அனைத்தும் எம்பெருமானின் கட்டளைகள் என்பதால் அவைகளை மூலமாக அவனுடைய அபிப்ராயத்தை அறிகின்ற ப்ரபன்னர்களும் அவனுக்குக் கைங்கர்யங்கள் செய்து அவனுக்கு உபயோகமாக உள்ளனர். சாஸ்த்ரங்களுக்கு விரோதமாக நடக்கும்போது, எம்பெருமானுக்கு விளையாட்டை மட்டுமே அளித்து, தனக்குக் கெடுதலையே தேடிக் கொள்கிறான். முக்தனாக உள்ளபோது எம்பெருமானின் அபிப்ராயங்களை நேரில் அறிந்தும், இந்த உலகில் பந்தப்பட்டு உள்ளபோது எம்பெருமானின் அபிப்ராயங்களை சாஸ்த்ரங்கள் மூலமாக அறிந்தும் கைங்கர்யங்கள் செய்யும்போது - எம்பெருமானுக்கு விளையாட்டு முதலான மகிழ்ச்சியை உண்டாக்குவதுடன், தனக்கும் விருப்பமான புருஷார்த்தங்களை அடைகிறான்.

மூலம் - ஆனபின்பு சேதநனான இவன் புத்திபூர்வகமாக ஒரு ப்ரவ்ருத்தி பண்ணும்போது தன் புருஷார்த்தமும் ஆநுஷங்கிதமாகவாகிலும் புகிரவேண்டியதால் அது வரும்போது ஈச்வராபிப்ராய விசேஷ மடியாக வரவேண்டுகையால் அதுக்காக ஈச்வராபிப்ராயத்தை ஆராய்ந்தவிடத்தில் பாகவதகைங்கர்யம் அவனுக்கு ஸர்வத்திலும் அபிமதமாயிருந்தது.

விளக்கம் - ஆக ஜீவன் தனது புத்திக்கு ஏற்றபடி ஒரு செயலைச் செய்தாலும், அது ஜீவனுக்கு ஏற்ற புருஷார்த்தத்தை அளிப்பதாக இருந்தாலும், அந்தச் செயலானது எம்பெருமானின் எண்ணங்களுக்கு ஏற்றதாக இருத்தல் அவசியமாகிறது. ஆக ஈச்வரனின் அபிப்ராயங்களை ஆராய்ந்து பார்க்கும்போது பாகவதர்களுக்குச் செய்யும் கைங்கர்யமே ஜீவனுக்கு அனைத்திலும் உயர்வானது என்பது விளங்குகிறது.

பாகவத கைங்கர்யமே முக்கியமானது

மூலம் - இவ்வர்த்தத்தில்

ஆராதநாநாம் ஸர்வேஷாம் விஷ்ணோராராதநம் பரம்
தஸ்மாத் பரதம் ப்ரோக்தம் ததீயாராதநம் பரம்

மம மத்பக்தபக்தேஷு ப்ரீதிரப்யதிகா பவேத்
தஸ்மாத் மத்பக்தபக்தாச்ச பூஜநீயா விசேஷத:

மத்பக்தஜந வாத்ஸல்யம் பூஜாயாம் சாநுமோதநம்
மத்கதா ச்ரவணே பக்தி: ஸ்வர நேத்ராங்கவிக்ரியா
ஸ்வயமாராதநே யத்நோ மமார்த்தே டம்பவர்ஜநம்
மமாநுஸ்மரணம் நித்யம் யச்ச மாம் நோபஜீவதி
பக்திரஷ்டவிதா ஹி ஏஷா யஸ்மிந் ம்லேச்சே அபி வர்த்ததே
ஸ விப்ரேந்த்ரோ முநி: ஸ்ரீமாந் ஸ யதி: ஸ ச பண்டித:
தஸ்மை தேயம் க்ராஹ்யம் ஸ ச பூஜ்யோ யதா ஹி அஹம்

அநந்யதேவதா பக்தா யே மத்பக்தஜந ப்ரியா:
மாமேவ சரணம் ப்ராப்தாஸ்தே மத்பக்தா: ப்ரகீர்த்திதா:

தஸ்ய யஜ்ஞவராஹஸ்ய விஷ்ணோரமிததேஜஸ:
ப்ரணாமம் யே அபி குர்வந்தி தேஷாமபி நமோ நம:

ததாச்ரயஸ்யாச்ரயணாத் தஸ்ய தஸ்ய ச தஸ்ய ச
ஸம்ஸேவநாந்நர லோகே பூயந்தே ஸர்வபாதகை:

இத்யாதி ப்ரமாணங்களை ஆராய்ந்தால் ராஜாவுக்கு ராஜகுமாரோபலாலநம்
போலே பாகவத கைங்கர்யம் பகவானுக்கு அபிமதமாயிருக்கையால்
சேஷபூதனான இவன் செய்யும் கிஞ்சித்காரங்களில் பாகவதகைங்கர்யம்
ப்ரதாநமாயிற்று.

விளக்கம் - பாகவத கைங்கர்யமே மேம்பட்டது என்பதைக் கீழே உள்ள பல
வரிகளில் காணலாம்:

- பாத்தமோத்தரம் (29-81) - ஆராதநாநாம் ஸர்வேஷாம் விஷ்ணோராராதநம் பரம் தஸ்மாத் பரதம் ப்ரோக்தம் ததீயாராதநம் பரம் - அனைத்து ஆராதனங்களிலும் விஷ்ணுவின் ஆராதனமே சிறந்தது; அதனைக் காட்டிலும் சிறந்தது பாகவத ஆராதனமாகும்.
- மஹாபாரதம் ஆச்வமேதிகபர்வம் (116-23) - மம மத்பக்தபக்தேஷு ப்ரீதிரப்யதிகா பவேத் தஸ்மாத் மத்பக்தபக்தாச்ச பூஜநீயா விசேஷத: - எனது அடியார்கள் மீது பக்தியுள்ளவர்களிடம் எனக்கு அதிகமான ப்ரேமை உள்ளது. ஆகவே அவர்களை நன்கு ஆராதிக்க வேண்டும்.
- கருட புராணம் (219-6, 7, 8, 9) - மத்பக்தஜந வாத்ஸல்யம் பூஜாயாம் சாநுமோதநம் மத்கதா ச்ரவணே பக்தி: ஸ்வர நேத்ராங்கவிக்ரியா ஸ்வயமாராதநே யத்நோ மமார்த்தே டம்பவர்ஜநம் மமாநுஸ்மரணம் நித்யம் யச்ச மாம் நோபஜீவதி பக்திரஷ்டவிதா ஹி ஏஷா யஸ்மிந் ம்லேச்சே அபி வர்த்ததே ஸ விப்ரேந்த்ரோ முநி: ஸ்ரீமாந் ஸ யதி: ஸ ச பண்டித: தஸ்மை தேயம் க்ராஹ்யம் ஸ ச பூஜ்யோ யதா ஹி அஹம் - என்னிடம் உள்ள பக்தி என்பது எட்டு வகைப்படும். அவையாவன - என் பக்தர்களிடம் உள்ள குறைகளைப் பொருட்படுத்தாமை; எனக்குச் செய்யும் பூஜையைக் கண்டு மகிழ்தல்; எனது சரிதங்களைக் கேட்பதில் ஆவல்; அவற்றைக் கேட்கும்போது குரல் தழுதழுத்து, மயிர்க்கூச்சல் எடுத்து, கண்ணீர் பெருகுதல்; தானும் ஆராதனை செய்தல்; எனது விஷயத்தில் ஆடம்பரம், டம்பம் இல்லாத தன்மை; எப்போது என்னை நினைத்தபடி இருத்தல்; என்னிடம் என்னைத் தவிர வேறு பலன் கேட்காமல் இருத்தல் - என்பதாகும். இவை யாரிடம் உள்ளனவோ அவன் மிலேச்சனாக இருந்தாலும் அவனை ஞானம் மற்றும் பக்தி கொண்ட அந்தணன் என்றும், ஸந்ந்யாஸி என்றும், பண்டிதன் என்றும் எண்ணப்படவேண்டும். அவனுக்கு ஞான உபதேசம் செய்யலாம். அவனிடமிருந்து ஞானத்தைப் பெறலாம். என்னைப் போன்றே அவன் பூஜிக்கப்பட வேண்டியவன்.
- மஹாபாரதம் ஆச்வமேதிகபர்வம் (104-91) - அநந்யதேவதா பக்தா யே மத்பக்தஜந ப்ரியா: மாமேவ சரணம் ப்ராப்தாஸ்தே மத்பக்தா: ப்ரகீர்த்திதா: - மற்ற தேவதைகளிடம் பக்தி அற்றவர்களாய், பாகவதர்களிடம் அன்பு பூண்டவர்களாய், என்னையே சரணம் என்று அடைந்தவர்கள் எனது பக்தர்கள்.
- மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் (46-126) - தஸ்ய யஜ்ஞவராஹஸ்ய விஷ்ணோரமிததேஜஸ: ப்ரணாமம் யே அபி குர்வந்தி தேஷாமபி நமோ நம:

- எல்லையற்ற தேஜஸ் கொண்ட யஜ்ஞவராஹ வடிவம் கொண்ட விஷ்ணுவை ஆராதிப்பவர்களை நான் பலமுறை வணங்குகிறேன்.

- கருடபுராணம் ஸ்ரீரங்கமஹாத்மயம் (8-91) - ததாச்ரயஸ்யாச்ரயணாத் தஸ்ய தஸ்ய ச தஸ்ய ச ஸம்ஸேவநாந்நர லோகே பூயந்தே ஸர்வபாதகை: - எம்பெருமானின் பக்தனை அண்டியிருப்பதாலும், அவனுக்குப் பக்தன், அவனுக்குப் பக்தன் என்ற தொடரின் இறுதியில் உள்ளவனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்வதாலும் இந்த உலகில் உள்ளவர்கள் அனைத்து பாவங்களில் இருந்து விடுபடுகின்றனர்.

மேலே உள்ள பல வரிகள் மூலம் உணரப்படுவது என்ன? அரசனுக்கு அவனது ராஜகுமாரனை மகிழ்விப்பதால் எத்தனை மகிழ்ச்சி உண்டாகுமோ அது போன்று, பாகவத கைங்கர்யம் மூலம் எம்பெருமானுக்கு அதிகமான மகிழ்ச்சி உண்டாகிறது. ஆகவே எம்பெருமானின் சேஷனான ஜீவனுக்கு பாகவத கைங்கர்யம் மிகவும் அவசியம் என்று தெளிவாக அறியப்படுகிறது.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவசனபூஷணம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்

(பகுதி - 11)

வ்யாக்யானம் - (நடுவிலித்யாதி) - நடுவிற்பிரிவாவது மீண்டு பெருமாளுடனே கூடித் திருவயோத்யையிலேயெழுந்தருளித் திருவயிறு வாய்த்திருக்கிற காலத்திலே அபத்யலாபோ வைதேஹி! மமாயம் ஸமுபஸ்தித: கிமிச்சஸி ஸகாமா த்வம் ப்ருஹி ஸர்வம் வராநநே என்று உனக்கபேசைஷயேதென்று கேட்டருள, தபோவநாநி புண்யாநி த்ரஷ்டுமிச்சாமி ராகவ, கங்காதீர நிவிஷ்டாநி ருஷீணாம் புண்யகர்மணாம், பல மூலாசிநாம் வீர பாதமூலேஷு வர்த்திதும், ஏஷமே பரம காமோயந்மூலபலபோஹிஷு அப்யேகராத்ரம் காசுத்ஸ்த வஸேயம் புண்ய கீர்த்திஷு என்று தனக்குண்டான வநவாஸ வாஞ்சையை விண்ணப்பஞ்செய்ய, அத்தைப்பற்றப் போக விடுவாரைப்போலே லோகபவாத பரிஹாரார்த்தமாகப் பெருமாள் காட்டிலே போகவிடப் போனது. இப்பிரிவுக்கு ப்ரயோஜநம் பெருமாள் கட்டிலே வைத்துபோதோடு காட்டிலே விட்ட போதோடு வாசியற, அவருடைய நினைவையே பின் செல்லவேண்டும்படியான தன்னுடைய பத்நீத்வ ப்ரயுக்தமான பாரதந்தர்யத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கை. கங்கைக் கரையேறினவநந்தரம் இளையபெருமாள் கனக்க க்லேசப்பட்டுக் கொண்டு, பெருமாள் திருவுள்ளமாய் விட்ட கார்யத்தை விண்ணப்பஞ்செய்ய, அத்தைக்கேட்டு மிகவும் ப்ரலாபித்து ந கல்வத்யைவ ஸௌமித்ரே! ஜீவிதம் ஜாஹ்நவீஜலே த்யஜேயம் ராகவம் வம்சே பர்த்துர் மா பரிஹாஸ்யதி என்றாளிறே. இத்தால் ஆற்றாமையின் கனத்தாலே முடிந்து பிழைக்கை தேட்டமாகா நிற்கச் செய்தேயும் அது செய்யமாட்டாதே பெருமாள் நினைவைப் பின் சென்று தன் ப்ராணனை நோக்கிக்கோண்டிருக்க வேண்டும்படியான பாரதந்தர்யத்தையிறே ப்ரகாசிப்பித்தது. பிறர்க்காக ஜீவிக்கவேண்டும் பரதந்தர்யர்க்கு முடிவு தேட்டமானாலும் முடியப்போகாதே! மாயும் வகையறியேன் வல்வினையே பெண் பிறந்தே என்றாரிறேயாழ்வார். ப்ரதமவிசேஷத்தில் பத்து மாஸத்துக்குள்ளே படுவதெல்லாம் பட்டவள், பதிர்ஹி தைவதம் நார்யா: பதிர்பந்து: பதிர்கதி: ப்ராணைரபி ப்ரியம் தஸ்மாத் பர்த்து: கார்யம் விசேஷத: என்று தானருளிச் செய்தபடியே, பதிசித்தாநுவிதாநமே நமக்கு ஸ்வரூபமென்னும் பாரதந்தர்ய புத்தியாலேயிறே அநேக ஸம்வத்வஸரம் பாடாற்றிருந்தது. ஆக இப்படி இப்பிரிவிலே தன்னுடைய பாரதந்தர்யத்தை வெளியிட்டாளிறே.

விளக்கம் - (நடுவில் பிரிந்தது) இந்தச் செயல் தனது பாரதந்தர்யத்தை வெளியிடுவதற்காகவே ஆகும். இலங்கையில் இருந்து புறப்பட்டு மீண்டும் அயோத்தி வந்த பின்னர் சீதை கர்ப்பம் அடைந்தாள். அப்படியான ஒரு நாளில் இராமன் அவளிடம் உத்தரகாண்டம் (42-32) - அபத்யலாபோ வைதேஹி! மமாயம் ஸமுபஸ்தித: கிமிச்சஸி ஸகாமா த்வம் ப்ருஹி ஸர்வம் வராநநே - அழகான முகம் உடையவளே! வைதேஹி! எனக்குப் புத்திரன் பிறக்கின்ற புண்ணியம் கிட்டியது. நீ ஆசையாக எதனை எண்ணியுள்ளாய்? உனக்கு எவை விருப்பமோ அவை அனைத்தையும் என்னிடம் கூறுவாயாக - என்றான். உடனே சீதை உத்தரகாண்டம் (42 - 33, 35) - தபோவநாநி புண்யாநி த்ரஷ்டுமிச்சாமி ராகவ, கங்காதீர் நிவிஷ்டாநி ருஷீணாம் புண்யகர்மணாம், பல மூலாசிநாம் வீர பாதமூலேஷு வர்த்திதும், ஏஷமே பரம காமோயந்மூலபலபோஹிஷு அப்யேகராத்தர்ம காசுத்ஸ்த வஸேயம் புண்ய கீர்த்திஷு - இராகவரே! மிகுந்த புண்ணியம் பல உள்ளவர்களும், பழம் மற்றும் கிழங்கு முதலானவற்றை உண்பவர்களும் ஆகிய முனிவர்களின் திருவடிகளின் கீழே வசிப்பதற்கு நான் விரும்புகிறேன்; கங்கையின் கரையில் உள்ளவைகளும், தூய்மை நிறைந்தவைகளும் ஆகிய அவர்களின் பர்ணசாலை களைக் காண நான் விரும்புகிறேன்; கிழங்கு முதலானவற்றைப் புசிப்பவர்களும், தூய்மையான ஒழுக்கம் கொண்டவர்களும் ஆகிய முனிவர்கள் உள்ள இடத்தில் ஒரு நாளாவது வசிக்க விரும்புகிறேன். இப்படியாக எனது ஆசைகள் உள்ளன - என்றான். ஆக கானகத்தில் தான் வசிக்க விரும்புவதை இராமனிடம் விண்ணப்பம் செய்தாள். இத்தகைய ஆசையை நிறைவேற்றும் விதமாக, உலகினர் சீதை மீது கற்பித்த பொய்யான பழியை ஒரு சாக்காக வைத்துக்கொண்டு, அவளை இராமன் காட்டிற்கு அனுப்பினான். இந்தப் பிரிவிற்கு என்ன பயன் கிட்டியது என்றால் - இராமன் தன்னை அன்புடன் அரண்மனையில் வைத்திருந்தாலும், கானகம் அனுப்பினாலும் எந்தவிதமான வேறுபாடும் காணாமல், அவனுடைய நினைவிலேயே ஒன்றியபடி சீதை இருந்தாள். இப்படியாகத் தன்னுடைய பத்னித்தன்மை மூலம் பாரதந்தர்யத்தை வெளிப்படுத்தியதே இராமனைப் பிரிந்த பயனாகும். இதனால் மேலும் விளக்குகிறார். அயோத்தியில் இருந்து சீதையை அழைத்து வந்த இலக்ஷ்மணன் அவளைக் கங்கைக் கரையில் இறக்கி விட்டான். இந்த நேரத்தில்தான், இராமன் அவளைக் கானகத்தில் விட்ட காரணத்தையும் கூறினான். இதனைக் கேட்டுப் புலம்பிய சீதை உத்தரகாண்டம் (48-8) - ந கல்வத்யைவ ஸௌமித்ரே! ஜீவிதம் ஜாஹ்நவீஜலே த்யஜேயம் ராகவம் வம்சே பர்த்துர் மா பரிஹாஸ்யதி - சுமித்திரையின் புத்திரனே! இராமன் மூலம் உண்டான இந்தக் கர்ப்பம் எனது பதியான இராமனின் குலத்திற்கு இல்லாமல் போய்விடக்கூடாது என்ற காரணத்தினால் அல்லவோ நான் கங்கையில் விழாமல் உள்ளேன் - என்றான். இதன் மூலம் பிரிவாற்றாமை காரணமாகப் பிழைப்பது என்பது அரிதாக உள்ளபோதிலும், உயிரை விடாமல் இராமனின் நினைவைக் கொண்டபடி, தனது உயிரைப் பிடித்திருந்தாள் என்னும் பாரதந்தர்யத்தை

வெளிப்படுத்தினாள். மற்றவர்களுக்காகப் பிழைத்திருக்க வேண்டிய பாரதந்தர்யர்களுக்கு முடிவு என்பதில் விரும்பம் உள்ளபோதிலும் அப்படிச் செய்ய மாட்டனர். இதனை நம்மாழ்வார் (5-4-3) - மாயும் வகை - என்றார் அல்லவோ? முதன் முதலில் சீதை இராமனைப் பிரிந்த பத்து மாதங்களில் பல இன்னல்களை அனுபவித்தாள். இதனை ஏன் அவள் தாங்கிக் கொண்டாள்? இராமாயணம் உத்தரகாண்டம் (48-17) பதிர்ஹி தைவதம் நார்யா: பதிர்பந்து: பதிர்கதி: ப்ராணைரபி ப்ரியம் தஸ்மாத் பர்த்து: கார்யம் விசேஷத: - எந்தக் காரணத்தினால் ஒரு பெண்ணிற்கு அவளது கணவன் தெய்வமாகவும், பந்துவாகவும், மோக்ஷமாகவும் உள்ளானோ அந்தக் காரணத்தை முன்னிட்டு மனைவியானவள் தனது உயிர் மற்றும் அதனினும் மேலாக வேறு ஏதாவது இருந்தால் அதன் மூலமும் தொண்டு செய்ய வேண்டும் - என்று தானே அருளிச்செய்தாள். இதற்கு ஏற்றபடி இராமனின் எண்ணத்தை அறிந்து அவன் பின் செல்வதே தன்னுடைய ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றது என்னும் பாரதந்தர்யம் காரணமாகப் பொறுத்துக்கொண்டாள். இப்படியாக இந்தப் பிரிவில் தனது பாரதந்தர்யத்தை வெளியிட்டாள்.

வ்யாக்யானம் - (அநந்தரமித்யாதி) - அநந்தரத்தில் பிரிவாவது, மீண்டு பெருமாள் ஸன்னதியிலே வந்திருக்கச்செய்தே, பிரிந்து பிறந்தகத்திலே புக்குவிட்டது. இப்பிரிவுக்கு ப்ரயோஜநம், அநந்யா ராகவேணாஹம் பாஸ்கரேண ப்ரபா யதா, அந்யாஹி மயாஸீதா என்று உபயஸம்மதமான தன்னுடைய அநந்யத்வ ப்ரயுக்தமான அநந்யார்ஹத்வத்தை ஸர்வ ஸம்மதமாம்படி ப்ரகாசிப்பிக்கை. எங்ஙனையென்னில், பெருமாள் அச்வமேதம் பண்ணியருளா நிற்கச்செய்தே, ஸ்ரீவால்மீகி பகவானுடைய நியோகத்தாலே குசலவர்கள் வந்து ஸ்ரீராமாயணத்தைப் பாடிக்கொண்டு திரியா நிற்க, அதைப் பெருமாள் திருச்செவி சாத்தி ஸந்நிதியிலேயவர்களையழைத்து விசேஷஜ்ஞரெல்லாரையுங் கூட்டியவர்கள் பாட்டுக் கேளாநிற்கிற நாளிலே, அவர்களைப் பிராட்டியினுடைய பிள்ளைகளென்றறிந்த வநந்தரம், பிராட்டியளவிலே திருவுள்ளஞ்சென்று தனக்கேற சுத்தையாகில் கடுக இத்திரளிலே நாளை வந்து ப்ரத்யயமுகத்தாலே தன் சுத்தியை ப்ரகாசிப்பிப்பாளாக வென்று தூத முகேந பெருமாள் மஹர்ஷிக்கும் பிராட்டிக்கும் அறிவித்துவிட, அப்படியே ஸ்ரீவால்மீகி பகவானை முன்னிட்டுக்கொண்டு அந்த மஹாபரிஷத்திலே பெருமாள் ஸந்நிதியிலே வந்து ஒடுங்கி நிற்கச் செய்தே, ஸ்ரீவால்மீகி பகவான் இவள் சுத்தையென்னுமிடத்தை பலமுகத்தாலுஞ் சொல்ல, பெருமாளுமிவள் சுத்தையெ ன்னுமிடம் நானுமறிவன், மஹர்ஷி சொன்னதுவே போரும், ஆனாலும் லோகாபவாத பரிஹாரார்த்தமாக ஒரு ப்ரத்யயமித்திரளிலே பண்ணவேணுமென்று திருவுள்ளமான படியாலே, ஸர்வாந் ஸமாகதாந் த்ருஷ்ட்வா ஸீதா காஷாய வாலிநீ அப்ரவீத் ப்ராஞ்ஜலிர் வாக்யம் அதோ த்ருஷ்டி ராவாங்முகீ என்கிறபடியே கையுமஞ்ஜலியுமாய்க் கவிழ்தலையிட்டுக் கொண்டு நின்று, யதாஹம் ராகவாதந்யம் மநஸாபி ந சிந்தயே, ததா மே மாதவீ தேவீ விவரம் தாது

மர்ஹதி; மநஸா கர்மணாவாஸா யதா ராமம் ஸமர்த்தயே, ததா மே மாதவீ தேவீ விவரம் தாதுமர்ஹதி; யதைதத் ஸத்ய முக்தம் மே வேத்மி ராமாத் பரம் நச ததாமே மாதவீ தேவீ விவரம் தாதுமர்ஹதி என்று சபதம் பண்ண, ததா சபந்த்யாம் வைதேஹ்யாம் ப்ராதுராஸீந் மஹாத்துதம் பூதலா துத்திதம் திவ்யம் ஸிம்ஹாஸந மநுத்தமம், த்ரியமாணம் சிரோபிஸ்து நாகை ரமிதவிக்ரமை:, திவ்யம் திவ்யேந வபுஷா ஸர்வரத்ந விபூஷிதம்; தஸ்மிம்ஸ்து தரணீதேவீ பாஹுப்யாம் க்ருஹ்ய மைதிலீம்; ஸ்வாகதே நாபிநந்த்யைநா மாஸநே ஸோபவேசயத்; தாமாஸநகதாம் த்ருஷ்ட்வா ப்ரவிசந்தீம் ரஸாதலம் புஷ்ப வ்ருஷ்டிரவிச்சிந்நா திவ்யா ஸீதாமவாகிரத் என்று அவ்வளவிலே பூமியில் நின்று ஒரு திவ்யஸிம்ஹாஸநம் வந்து தோன்ற, அதிலே ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டி இவளை ஸ்வாகதப்ரசந பூர்வகமாக இரண்டு கையாலுமெடுத்துக் கொண்டுபோய் வைக்க, ஆஸநகதையாய்க்கொண்டு ரஸாதலத்தை ப்ரவேசியா நிற்கிற விவளைக் கண்டு திவ்ய புஷ்ப வ்ருஷ்டி இடைவிடாமல் இவள்மேலே விழுந்ததென்கையாலே இப்பிரிவிலே தன்னுடைய அநந்யார்ஹத்வத்தை ப்ரகாசிப்பித்தாளிறே.

விளக்கம் - அதன் பின்னர் இராமனைப் பிரிந்த பிரிவு என்பது, மீண்டும் இராமனின் வந்து சேர்ந்த பின்னர் பிரிந்து, தான் பிறந்த இடமான பூமிக்குள்ளே சென்றதாகும். இந்தப் பிரிவிற்கு என்ன பயன் என்றால்:

- இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (21-15) - அநந்யா ராகவேணாஹம் பாஸ்கரேண ப்ரபா யதா - சூரியனை விட்டு ஒளி எவ்விதம் பிரியாமல் இருக்குமோ அது போன்று நான் இராமனை விட்டுப் பிரியமாட்டேன்.
- இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (121-19) - அந்யாஹி மயாஸீதா - சூரியனை விட்டு அதன் ஒளி எப்படிப் பிரியாமல் இருக்குமோ அது போன்று சீதை என்னை விட்டுப் பிரிய மாட்டாள்.

இப்படியாக இராமன் மற்றும் சீதை ஆகியவர்களின் வாக்கியங்கள் மூலமாக அறியப்படுகின்ற தனது அநந்யார்ஹத்வத்தை (தான் இராமனுக்கு மட்டுமே உரியவள் என்ற நிலை) அனைவரும் அறிந்த கொள்ளும்படியாகத் தெளிவுபடுத்துவதற்காகவே ஆகும். எப்படி? இராமன் அச்வமேத யாகம் இயற்றினான். அப்போது வால்மீகி முனிவரின் கட்டளைக்கு இணங்க லவகுசர்கள் ஸ்ரீஇராமாயணத்தைப் பாடியபடி அங்கு வந்தனர். அதனை இராமன் கேட்டான். அவர்கள் இருவரையும் தன்னிடம் அழைத்தான். அங்குள்ள பெரியவர்கள் அனைவரையும் வரவழைத்தான். அவர்கள் பாடிய பாட்டைக் கேட்டபோது அவர்கள் யாருடைய பிள்ளைகள் என்று அறிந்தான். உடனே இராமனுக்குச் சீதையின் நினைவு அதிகமாகி நின்றது. ஒரு தூதனை அழைத்து, “தனது மனதிற்கு

ஏற்ப சீதை தூய்மையானவள் என்றால் உடனே இந்தச் சபைக்கு வந்து, சத்தியம் செய்து, தனது தூய்மையை அவள் வெளிப்படுத்துவாளாக", என்ற செய்தியை வால்மீகி முனிவரிடமும், சீதையிடமும் தெரிவிக்கும்படி அனுப்பினான். இதற்கு ஏற்ப வால்மீகி முனிவருடன் சீதை அந்தச் சபைக்கு வந்து மிகவும் பணிவாக நின்றாள். அந்தச் சபையில் வால்மீகி முனிவர், "இவள் தூய்மையானவள்", என்று பலவிதத்திலும் எடுத்துக் கூறினார். இதனைக் கேட்ட இராமன், "இவள் தூய்மையானவள் என்பதை நானும் அறிவேன். வால்மீகி முனிவர் உரைத்தது போதுமானது ஆகும். ஆனால் உலகினர் இதனை உணர்ந்து கொள்ளும்படியான ஒரு சத்தியச் செயலை இவள் இப்போது செய்யவேண்டும். இந்த உலகத்தால் உண்டான பழிச்சொல் நீங்குவதற்கு இதனை இவள் செய்யவேண்டும்", என்றான்.

இதனைக் கேட்ட சீதை செய்தது என்ன? இராமாயணம் உத்தரகாண்டம் (97-14) - ஸர்வாந் ஸமாகதாந் த்ருஷ்ட்வா ஸீதா காஷாய வாஸிநீ அப்ரவீத் ப்ராஞ்ஜலிர் வாக்யம் அதோ த்ருஷ்டி ராவாங்முகீ - காவி உடுத்திருந்த சீதை அங்கிருந்த அனைவரையும் பார்த்தாள்; பூமிதேவியை உற்று நோக்கிய கண்களுடனும், அஞ்ஜலி முத்திரையில் வைத்த கைகளுடனும் இந்தச் சொற்களைக் கூறினாள் - என்று கூறியதற்கு ஏற்ப, அஞ்ஜலி முத்திரையுடன் கூடிய கைகளைக் கொண்டவளாகக் குளிந்த தலையுடன் பின்வருமாறு கூறினாள். இராமாயணம் உத்தரகாண்டம் (97-15) - யதாஹம் ராகவாதந்யம் மநஸாபி ந சிந்தயே, ததா மே மாதவீ தேவீ விவரம் தாது மர்ஹதி; மநஸா கர்மணாவாஸா யதா ராமம் ஸமர்த்தயே, ததா மே மாதவீ தேவீ விவரம் தாதுமர்ஹதி; யதைதத் ஸ்த்ய முக்தம் மே வேத்மி ராமாத் பரம் நச ததாமே மாதவீ தேவீ விவரம் தாதுமர்ஹதி - நான் இராமனை மட்டுமே எண்ணியுள்ளேன்; அவனைத் தவிர வேறு யாரையும் மனதால் கூட எண்ணவில்லை; இது உண்மை என்றால் எனக்கு பூமிதேவி இடம் அளிப்பாளாக; என்னுடைய மனம், வாக்கு, உடல் ஆகிய மூன்றாலும் நான் இராமனை மட்டுமே எண்ணியுள்ளது உண்மை என்றால் எனக்குப் பூமிதேவி இடம் அளிப்பாளாக; இராமனைத் தவிர்த்து வேறு யாரையும் நான் அறியவில்லை என்பது உண்மை என்றால் எனக்குப் பூமிதேவி இடம் அளிப்பாளாக - என்று சபதம் செய்தாள். உடனே நடந்தது என்ன? இராமாயணம் உத்தரகாண்டம் (97-18) - ததா சபந்த்யாம் வைதேஹ்யாம் ப்ராதுராஸீந் மஹாத்தபுதம் பூதலா துத்திதம் திவ்யம் ஸிம்ஹாஸந மநுத்தமம், த்ரியமாணம் சிரோபிஸ்து நாகை ரமிதவிக்ரமை:, திவ்யம் திவ்யேந வபுஷா ஸர்வரத்ந விபூஷிதம்; தஸ்மிம்ஸ்து தரணீதேவீ பாஹுப்யாம் க்ருஹ்ய மைதிலீம்; ஸ்வாகதே நாபிநந்த்யைநா மாஸநே ஸோபவேசயத்; தாமாஸநகதாம் த்ருஷ்ட்வா ப்ரவிசந்தீம் ரஸாதலம் புஷ்ப வ்ருஷ்டிரவிச்சிந்நா திவ்யா ஸீதாமவாகிரத் - இப்படியாகச் சீதை சபதம் செய்து நின்ற நேரத்தில் வியப்பை அளிக்கவல்லதும், தெய்வீகமானதும், ஒப்பில்லாததும், பூமியில் இருந்து

வெளிப்பட்டதும், எல்லையற்ற ஒளி மற்றும் சக்தி உள்ளதும், பாம்புகளின் தலைகளால் தாங்கப்பட்டதும், இரத்தினங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டதும் ஆகிய அழகான ஸிம்ஹாஸனம் ஒன்று பூமியில் இருந்து மேலே வந்தது; பூமி தேவியானவள் சீதையைத் தனது இரண்டு கைகளால் எடுத்துக்கொண்டு, இனிய சொற்களால் சீதையை மகிழவைத்து, அந்த ஸிம்ஹாஸனத்தில் அமரச்செய்தாள்; அந்த ஆசனத்தில் அமர்ந்தபடி சீதை பாதாளலோகம் சென்றாள்; இதனைக் கண்ட தேவலோகத்தில் இருந்து மலர் மழையானது இடைவிடாமல் அவள் மீது பொழிந்தது - என்பதற்கு ஏற்ப பூமியில் இருந்து ஒரு தெய்வீகமான ஸிம்ஹாஸனம் வெளிப்பட்டது. அதில் சீதையைப் பூமாதேவி நற்சொற்களைக் கூறியபடி இரண்டு கைகளாலும் எடுத்துக்கொண்டு சென்று அமர்த்தினாள். இப்படியாக ஆசனத்தில் அமர்ந்தவளாக பாதாளலோகத்தை அடைந்த சீதையைக் கண்டு தேவலோகத்தில் இருந்து புஷ்பமழையானது இடைவிடாமல் பொழிந்தது. இதன் மூலம் பிரட்டி தன்னுடைய அந்நயார்ஹத்வத்தை அனைவரும் அறியும் படியாகச் செய்தாள்.

வ்யாக்யானம் - ஆக இவ்வவதாரத்திலிவளுக்குச் சொல்லப்பட்ட விச்லேஷத்ரயத்துக்கும் ஹேது, இக்குணங்களை இப்படி வெளியிடுகையாய்த்து. இங்ஙனன்றாகில் அநபாயிநியாய் அகர்மவச்சயையாயிருக்கிறவிவளுக்கு, கர்மவச்சயர்க்குப்போலே, இப்படி பிரிவு வருகைக்கு யோக்யதையில்லையிறே. தன்னுடைய புருஷகாரத்வோபயோகியான குணங்களையும் புருஷகாரத்வத்தையும் ப்ரகாசிப்பிக்கைக்காக வந்த அவதாரமிறேயிது; ஆகையிறே யதுதாந்யதுதாஹரந்தி ஸீதாவதார முகமேத தமுஷ்ய யோக்யா என்று பட்டரருளிச்செய்தது. இப்படி சேதநர் பக்கலநுக்ரஹத்துக்குடலான க்ருபையையும் ஈச்வரன் பக்கலணுகி வசீகரிக்கைக்குடலான பாரதந்தர்யாதிகளையும் தானே வெளியிட்டது, சாஸ்த்ரங்களில் கேட்கிற மாத்ரமன்றிக்கே அநுஷ்டாந பர்யந்தமாகக் காண்கையாலே தன்னைப் புருஷகாரமாகப் பற்றுவார்க்கு ருசி விச்வாஸங்ங்ளுறைக்கைக்குறுப்பாக.

விளக்கம் - இப்படியாகச் சீதை என்ற அவதாரத்தின் மூலம் இவளுக்காகக் கூறப்பட்ட மூன்று குணங்களையும் இவள் வெளிப்படுத்தினாள் என்றும், இந்த அவதாரத்தில் இவளுக்குக் கூறப்பட்ட இந்த மூன்று பிரிவுகளின் காரணம் இந்தக் குணங்களை வெளிப்படுத்தவே என்றும் அறியவேண்டும். இப்படிக்கொள்ளவில்லை என்றால் - எப்போதும் எம்பெருமானை விட்டுப் பிரியாமல் உள்ளவளுக்கு, கர்மங்களால் கட்டுப்படாமல் இருப்பவளுக்கு, கர்மத்தினால் கட்டுப்பட்டவர்கள் போன்று, இராமனைப் பிரிந்து சென்றதற்கு வேறு எந்தவிதமான காரணமும் கூற இயலாது அல்லவோ? சீதை என்ற அவதாரத்தின் காரணம் என்ன? தன்னுடைய புருஷகாரத்தன்மை எத்தகையது, இந்தப்

புருஷகாரத்வம் வெளிப்பட உதவியாக இருப்பதற்கு ஏற்ற குணங்கள் எவை என்பவற்றை அனைவரும் அறிந்து கொள்ளும்படிச் செய்வதற்காகவே இந்த அவதாரம் எடுக்கப்பட்டது. இதனால்தான் ஸ்வாமி பராசரபட்டர் ஸ்ரீகுணரத்ன கோஸத்தில் (57) - யதுதாந்யதுதாஹரந்தி ஸீதாவதார முகமேத தமுஷ்ய யோக்யா - சீதை என்ற அவதாரமானது ஸ்ரீரங்கநாச்சியாராக அமர்ந்து அனைவருக்கும் புருஷகாரமாக நீ இருப்பதற்கு எடுத்துக் கொண்ட பயிற்சியே - என்றார். இப்படியாக சேதநர்களுக்கு அருள்வதற்குக் காரணமான க்ருபை, ஸர்வேச்வரனிடம் சென்று அவனைத் தன் வசப்பட வைப்பதற்குக் காரணமான பாரதந்தர்யம், அநந்யார்ஹத்வம் போன்றவற்றைத் தன் மூலமாகத் தானே ஏன் வெளியிட்டாள் என்ற கேள்வி எழலாம். இதன் காரணம், சாஸ்த்ரங்களில் தனது இந்தத் தன்மைகளைப் பற்றி மக்கள் படிக்கக்கூடும்; அத்துடன் நில்லாமல் அவர்கள் அந்தக் குணங்களை நேரிலே காணவும் வேண்டும்; இவ்விதம் செய்தால் மட்டுமே தன்னை ஒரு புருஷகாரமாகப் பற்றினவர்களுக்கு ருசியும் நம்பிக்கையும் ஏற்படும் என்று பிராட்டி எண்ணியதால் ஆகும்.

9. ஸம்ச்லேஷ விச்லேஷங்களிரண்டிலும் புருஷகாரத்வம் தோற்றும்.

அவதாரிகை - ஏவம் பூதகுண விசிஷ்டையானவிவருடைய புருஷகாரத்வம் தோற்றுவதெங்கேயென்னவருளி செய்கிறார் மேல். ஸம்ச்லேஷ விச்லேஷங்களென்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இத்தகைய குணங்களுடன் இவள் உள்ளாள். ஆனாலும் இவளுடைய புருஷகாரத்தன்மை வெளிப்படுவது எவ்விதம் என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - புருஷகாரத்வமாவது கடகத்வம்; அது இவளுக்கு அவனோடு கூடியிருக்குந் தசையிலும் நீங்கியிருக்குந் தசையிலும் ப்ரகாசிக்குமென்கை. ஸம்ச்லேஷ தசையிலே, இளையபெருமாள் காட்டுக்கெழுந்தருளுகிறபோது பெருமாள் நிறுத்திப் போவதாகத் தேடினவளவிலே என்னைக் கூடக் கொண்டு போக வேணுமென்று ஸ ப்ராதுச் சரணெள காடம் நிபீட்ய ரகுநந்தந: ஸீதாமுவாசாதியசா: ராகவஞ்ச மஹாவ்ரதம் என்கிறபடியே சரணம் புகுகிறவளவிலும்;

விளக்கம் - (ஸம்ச்லேஷம் என்றால் சேர்தல், விச்லேஷம் என்றால் பிரிதல்) புருஷகாரத்வம் என்பது சேர்த்து வைக்கும் தன்மை ஆகும். இத்தகைய தன்மை என்பது இவள் எம்பெருமானுடன் சேர்ந்துள்ளபோதும் பிரிந்துள்ளபோதும்

வெளிப்படும். முதலில் இந்தத் தன்மை எம்பெருமானுடன் இவள் சேர்ந்துள்ளபோது எவ்விதம் வெளிப்படுகிறது என்று காணலாம். இராமன் கானகம் செல்கின்றபோது லக்ஷ்மணனை அயோத்தியிலேயே இருக்கும்படிக் கூறினான். அப்போது தன்னையும் கானகத்திற்கு அழைத்துச் செல்லவேண்டும் என்று லக்ஷ்மணன் விண்ணப்பித்தான். இதனை இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (31-2) - ஸப்ராதுச் சரணௌ காடம் நிபீட்ய ரகுநந்தந: ஸீதாமுவாசாதியசா: ராகவஞ்ச மஹாவ்ரதம் - மிகுந்த மேன்மை உடைய லக்ஷ்மணன் தனது தமையனாகிய இராமனின் திருவடிகளைக் இறுக்கப்பற்றிக் கொண்டு இராமனையும் சீதையையும் பார்த்துக் கூறினான் - என்றது. இதன் மூலம் லக்ஷ்மணன் இராமனை அண்டி நிற்கச் சீதையை பற்றினான் என்பது தெளிவு.

வ்யாக்யானம் - பஞ்சவடியிலேயெழுந்தருளினபோது நீரும் நிழலும் வாய்த்திருப்பதொரு ப்ரதேசத்தைப் பார்த்துப் பர்ணசாலையைச் சமையுமென்று பெருமாளருளிச்செய்ய, நந்தலையிலே ஸ்வாதந்தர்யத்தை வைத்த போதே பெருமாள் நம்மைக் கைவிட்டாரென்று விக்ருதராய் ஏவமுத்தஸ்து ராமேண லக்ஷ்மணஸ் ஸம்யதாஞ்ஜலி:, ஸீதாஸமக்ஷம் காகுத்ஸ்தமிதம் வசந மப்ரவீத், பரவாநஸ்மி காகுத்ஸ்த த்வயி வர்ஷதம் ஸ்திதே, ஸ்வயந்து ருசிரே தேசே க்ரியதா மிதிமாம் வத என்கிறபடியே தம்முடைய பாரதந்தர்யத்தைப் பெறுகைக்காகக் கையுமஞ்ஜலியுமாய் நின்றபேஷிக்கிறவளுவிலும் பிராட்டியைப் புருஷகாரமாக முன்னிட்டுத் தம்மபேஷிதம் பெறுகையாலும்;

விளக்கம் - அதன் பின்னர் அவர்கள் பஞ்சவடியில் எழுந்தருளியுள்ள காலத்தில் இராமன் லக்ஷ்மணனிடம், "நீர் மற்றும் நிழல் நிறைந்த ஓர் இடமாகப் பார்த்து நீ பர்ணசாலை அமைப்பாயாக" என்றான். இதனை கேட்ட லக்ஷ்மணன், "இராமன் ஓர் இடம் கூறி, அந்த இடத்தில் பர்ணசாலை அமைப்பாய் என்று கட்டளை இடாமல், தனக்குச் சுதந்திரம் அளித்தானே" என்று அதிர்ந்தான். இதனால் தன்னை இராமன் கைவிட்டு விடுவான் என்று எண்ணினான். உடனே அவன் இராமாயணம் ஆரண்யகாண்டம் (15-6) - ஏவமுத்தஸ்து ராமேண லக்ஷ்மணஸ் ஸம்யதாஞ்ஜலி:, ஸீதாஸமக்ஷம் காகுத்ஸ்தமிதம் வசந மப்ரவீத், பரவாநஸ்மி காகுத்ஸ்த த்வயி வர்ஷதம் ஸ்திதே, ஸ்வயந்து ருசிரே தேசே க்ரியதா மிதிமாம் வத - இராமனால் இப்படியாகப் பணிக்கப்பட்ட லக்ஷ்மணன் தனது கைகளைக் குவித்தவனாய், சீதையின் முன்பாக நின்றபடி இராமனை நோக்கிப் பின்வருமாறு கூறினான், "இராமா! நீ எத்தனை ஆண்டுகள் இருந்தாலும் நான் உனக்கு மட்டுமே தொண்டு செய்தபடி இருப்பேன்; நீயே ஓர் அழகான இடமாகப் பார்த்து இந்த இடத்தில் பர்ணசாலை அமைக்கவேண்டும் என்று என்னிடம் கட்டளை இட வேண்டும்", என்று கூறினான். இப்படியாக அவன் தன்னுடைய பாரதந்தர்யத்தைப் பெறுவதற்காக குவித்த கைகளுடன் நின்றான். இதனை அவன் சீதையின் முன்னிலையில் அவளுடைய புருஷகாரதவம் வேண்டியபடியே செய்தான்.

வ்யாக்யானம் - ஆஸூர ப்ரக்ருதியான ஜயந்தன் காகரூபத்தைக் கொண்டு வந்து ஜநநி பக்கலிலே அக்ருத்ய ப்ரவ்ருத்தனாக க: க்ரீடதி ஸரோஷேண பஞ்சவக்த்ரேண போகிநா என்று பெருமாள் அவன் மேலே சீறித் தலையை அறுப்பதாக ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்தை ப்ரயோகிக்க, ஸ பித்ராச பரித்யக்தஸ் ஸுரைச்ச ஸமஹர்ஷிபி, த்ரீந் லோகாந் ஸம்பரிக்ரம்ய தமேவ சரணம் கத: என்கிறபடியே எங்குஞ் சுற்றித் திரிந்தவிடத்திலும் ஒரு புகலிடம் இல்லாமையாலே போக்கற்றுச் சரணம் புக, ஸ தம் நிபதிதம் பூமௌ சரண்யச் சரணாகதம், வாதார்ஹமபி காகுத்ஸ்த: க்ருபயா பர்யபாலயத் என்றும், புரத: பதிதம் தேவீ தரண்யாம் வாயஸம் ததா தச்சிர: பாதயோஸ் தஸ்ய யோஜயாமஸ ஜாநகீ; தமுத்தாப்ய கரேணோத க்ருபாபீயுஷ ஸாகர: ரரசுஷ ராமோ குணவாந் வாயஸம் தயயைசுஷத என்றும் ஸ்ரீராமாயண பாத்ம் புராணங்களில் சொல்லுகிறபடியே இவன் புருஷகாரமாகப் பெருமாள் ரக்ஷிக்கையாலும்;

விளக்கம் - அசுரத்தன்மை மிகுதியான ஜயந்தன் என்பவன் காகம் போன்று உருவம் கொண்டு தாயான சீதையிடம் வந்து தகாத செயல்களைச் செய்தான். இதனைக் கண்ட இராமன் இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (38-26) - க: க்ரீடதி ஸரோஷேண பஞ்சவக்த்ரேண போகிநா - விரிந்த படங்களைக் கொண்டதும், சீற்றத்துடன் உள்ளதும் ஆகிய பாம்புடன் யாராவது விளையாடுவார்களா - என்பதற்கு ஏற்ப, அவன் மீது கோபம் கொண்டு, அவன் தலையை அறுப்பதற்காக ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்தைப் ப்ரயோகம் செய்தான். இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (38-33) - ஸ பித்ராச பரித்யக்தஸ் ஸுரைச்ச ஸமஹர்ஷிபி, த்ரீந் லோகாந் ஸம்பரிக்ரம்ய தமேவ சரணம் கத: - தனது தாய் தந்தையர்கள், முனிவர்கள், தேவர்கள் உலகங்களிலும் திரிந்தான்; பின்னர் இறுதியாக இராமனிடமே சரணம் அடைந்தான் - என்றது. இப்படியாகத் தான் சுற்றுத் திரிந்த எந்த இடத்திலும் எந்தவிதமான அடைக்கலமும் கிட்டப்பெறாமையால், வேறு போக்கிடம் இல்லாமல் இராமன் திருவடிகளில் சரணம் புகுந்தான். கீழே உள்ள வரிகளை காண்க:

- இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (38-34) - ஸ தம் நிபதிதம் பூமௌ சரண்யச் சரணாகதம், வாதார்ஹமபி காகுத்ஸ்த: க்ருபயா பர்யபாலயத் - தரையில் விழுந்து கிடப்பவனும், அடைக்கலம் புகுந்தவனும் ஆகிய அந்தக் காகாசுரனை, அவன் அடைக்கலம் புகத் தகுதி பெற்றுவிட்டான் என்பதால், அனைத்தையும் காக்கும் இராமன், தனது க்ருபை காரணமாக அவனையும் காப்பாற்றினான்.

- பாத்தம்புராணம் - புரத: பதிதம் தேவீ தரண்யாம் வாயஸம் ததா தச்சிர: பாதயோஸ் தஸ்ய யோஜயாமஸ ஜாநகீ; தமுத்தாப்ய கரேணோத க்ருபாபீயுஷ ஸாகர: ரரக்ஷ ராமோ குணவாந் வாயஸம் தயயைக்ஷத - தரையில் விழுந்த அந்த காகத்தின் தலையை எடுத்து இராமனின் திருவடிகளில் சேரும்படியாக சீதை வைத்தாள். அதன் பின்னர் கருணைக்கடலும், அமிர்தக்கடலும், உயர்ந்த குணங்கள் நிறையப் பெற்ற கடலும் போன்ற இராமன் அந்தக் காகத்தைத் தனது கைகளால் எடுத்துக் காபாற்றினான். அந்தக் காகத்தைத் தனது கண்களால் குளிரப் பார்த்தான்.

வ்யாக்யானம் - விச்லேஷ தசையிலே இஹ ஸந்தோ நவா ஸந்தி ஸதோவா நாநுவர்த்த ஸே ததாஹி விபரீதா தே புத்தி ராசார வர்ஜிதா இத்யாதியாலே விபரீத புத்தியான ராவணனைப் பெருமாள் திருவடிகளிலே சேர்க்கைக்கு விரகு பார்க்கையாலும்;

விளக்கம் - அடுத்து பிராட்டி எம்பெருமானைப் பிரிந்துள்ள நிலையில் அவளது புருஷகாரத்தன்மை எவ்விதம் வெளிப்படுகிறது என்று கண்போம். இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (21-9) - இஹ ஸந்தோ நவா ஸந்தி ஸதோவா நாநுவர்த்த ஸே ததாஹி விபரீதா தே புத்தி ராசார வர்ஜிதா - இந்த இடத்தில் சான்றோர்கள் என்று கூறும்படியாக யாரும் உள்ளார்களா? இல்லையா? அப்படி உள்ளார்கள் என்றால் நீ அவர்கள் கூறும் சொற்களைக் கேட்கவில்லை; இதனால் அல்லவோ உனது அறிவு தவறான பாதையில் செல்கிறது? சான்றோர்கள் மார்க்கத்தில் உனது அறிவு செல்லாமல் உள்ளது - என்று இராவணனிடம் கூறினாள். இப்படியாக விபரீதமான அறிவு கொண்ட இராவணனை இராமனின் திருவடிகளில் சேர்ப்பதற்கான வழியை ஆராய்ந்தாள்.

வ்யாக்யானம் - ராவணவதாநந்தரம் ராக்ஷஸிகளை சித்ரவதம் பண்ணுவதாக உத்புக்தனாய் நிற்கிற திருவடியைக் குறித்து, பாபாநாம்வா சுபாநாம்வா வதார்ஹாணாம் ப்லவங்கம கார்யம் கருண மார்யேண ந கச்சித் நாபராத்யதி என்று அவனிரங்கத்தக்க வார்த்தைகளைச் சொல்லி அவர்களபராதங்களைப் பொறுப்பிக்கையாலும் உபய தசையிலும் இவள் புருஷகாரத்வம் தோற்றா நின்றதிறே.

விளக்கம் - இராவணன் அழிந்த பின்னர் அங்கிருந்த அரக்கியர்களைச் சித்ரவதை செய்வதில் ஆர்வம் கொண்டிருந்த அனுமனிடம், பாபாநாம்வா சுபாநாம்வா வதார்ஹாணாம் ப்லவங்கம கார்யம் கருண மார்யேண ந கச்சித் நாபராத்யதி - வானரமே! உனது எண்ணத்தின்படி இவர்கள் தகாத செயல்கள் செய்தவர்கள்;

எனது எண்ணத்தின் படி இவர்கள் நல்லதே செய்தவர்கள்; இவர்கள் உன்னால் கொல்லத் தகுந்தவர்கள் என்று எண்ணுகிறாய்; இப்படிப்பட்ட இவர்கள் விஷயத்தில் பெரியவனான உன்னால் கருணை செய்யப்பட வேண்டும்; குற்றம் செய்யாதவன் என்று யாரும் இல்லை - என்று கூறினாள். இதன் மூலம் அரக்கியர்கள் மீது அனுமன் இரக்கம் கொள்ளும்படியும், அவர்கள் அபராதங்களைப் பொறுத்துக் கொள்ளும்படியும் செய்ததால் இவளது புருஷகாரம் வெளிப்படுகிறது.

வ்யாக்யானம் - திருவடி, ராசுஷிகளை அபராதாநுகுணம் தண்டிக்கும்படி காட்டித்தர வேணுமென்றவளவில் பிராட்டியவனுடனே மன்றாடி ரக்ஷித்தவித்தனையன்றோ. மாதர் மைதிலி ராசுஷீஸ் த்வயி ததைவார்த்ராபராதாஸ் த்வயா ரக்ஷந்த்யா பவநாத்மஜாத் லகுதரா ராமஸ்ய கோஷ்டி க்ருதா காகம் தஞ்ச விபீஷணம் சரணமித்யுக்தி ச்ஷமௌ ரக்ஷதஸ் ஸா நஸ் ஸந்த்ரமஹாகஸஸ் ஸுகயது ச்ஷாந்தீ ஸ்தவாகஸ்மிகீ என்று பவநாத்மஜன் நிமித்தமாக ரக்ஷித்தாளென்றன்றோ பட்டருமருளிச்செய்தது; அவ்விடத்தில் புருஷீகரித்தமை எங்கனையென்னில், பலாத்காரத்தாலன்றிக்கே அநுஸாரத்தாலே அபராதங்களைப் பொறுப்பிக்கையாலே புருஷகாரத்வமென்கிறது; திருவடியைப் பொறுப்பிக்குமவள் தன் சொல்வழி வருமவனைப் பொறுப்பிக்கச் சொல்லவேண்டாவிதே என்று திருவடி விஷயமாகவும் புருஷீகரித்தமையருளிச் செய்தாரிதே இவர்தானே; ஆகையாலிரண்டு தசையிலும் இவள் புருஷகாரத்வம் தோற்று மென்கிற மாத்ரத்தைச் சொல்லுகிறவ்வாக்யத்திலிதுவும் கூட்டக் குறையில்லை.

விளக்கம் - அந்த அரக்கியர்களைத் தண்டிக்கவேண்டும் என்று அனுமன் கூறியவுடன் சீதை அவனுடன் மன்றாடி அல்லவோ அவர்களைக் காப்பாற்றினாள்? இதனால் இங்கு புருஷகாரத்வம் வெளிப்படவில்லையே என்ற சந்தேகம் எழலாம். இதற்கான விடையை அருளிச்செய்கிறார். ஸ்ரீகுணரத்நகோசம் (50) - மாதர் மைதிலி ராசுஷீஸ் த்வயி ததைவார்த்ராபராதாஸ் த்வயா ரக்ஷந்த்யா பவநாத்மஜாத் லகுதரா ராமஸ்ய கோஷ்டி க்ருதா காகம் தஞ்ச விபீஷணம் சரணமித்யுக்தி ச்ஷமௌ ரக்ஷதஸ் ஸா நஸ் ஸந்த்ரமஹாகஸஸ் ஸுகயது ச்ஷாந்தீ ஸ்தவாகஸ்மிகீ - தாயே! இராமனின் நாயகியே! ஸ்ரீரங்கநாயகீ! உனது நாயகனான இராமன் தன்னைச் சரணம் என்று புகுந்த விபீஷணனையும், காகம் ஒன்றையும் மட்டுமே காப்பாற்றினான்; ஆனால் நீயோ குற்றங்கள் பல புரிந்த அரக்கிகளை, அவர்கள் உன்னிடம் சரணம் புகாமல் இருந்தபோதிலும் காப்பாற்றினாய்; இதனால் இராமனின் புகழ் சற்றே தாழ்ந்தது; ஆக இப்படியாகத் தனக்குத் துன்பம் விளைவிப்பவர்களையும் காக்கும் உனது பொறுமை என்ற குணமானது பலவிதமான குற்றங்கள் கொண்ட என் மீது சற்றே படவேண்டும் -

இப்படியாக வாயுவின் புத்திரனாகிய அனுமன் பொருட்டு பிராட்டி காப்பாற்றினாள் என்று அல்லவோ பட்டர் அருளிச்செய்தார்? இங்கு இவளது புருஷகாரத்தன்மை எப்படி வெளிப்பட்டது? பலாத்காரத்தால் அல்லாமல், அவன் வழியே சென்று குற்றங்களை இவள் பொறுக்கும்படியாகச் செய்தாள் என்பதன் மூலம் வெளிப்பட்டது. முமுக்ஷுப்படி (129) - திருவடியைப் பொறுப்பிக்குமவள் தன் சொல்வழி வருமவனைப் பொறுப்பிக்கச் சொல்லவேண்டாவிதே - என்றது காண்க. இப்படியாக அனுமன் விஷயமாகவும் புருஷகாரத்தைச் செய்த தன்மையை இவர் தானே அருளிச்செய்தார். எனவே எம்பெருமனைப் பிரிந்த நிலை, சேர்ந்த நிலை ஆகிய இரண்டிலும் புருஷகாரத்தன்மை தோன்றுவதைக் கூறும் இந்தச் சூர்ணை மூலம் அனுமன் விஷயத்திலும் புருஷகாரம் செய்ததைக் கூறுவதைக் குறையில்லை.

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

.....தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 20)

வ்யாக்யானம் - (கடிசேர் நாற்றத்துள்ளாலை) கரியும், நாற்றமும், இரண்டும் - பரிமளம். ஆலையென்பது - மது, ஸர்வரஸத்துக்கும் உபலக்ஷணம், ஸர்வகந்தத்துக்கும் உபலக்ஷணம் - நாற்றம். "கடிசேர் நாற்றத்துள்ளாலை இன்பத்துன்பக்கழிநேர்மை ஓடியா இன்பப் பெருமையோன்" என்று பூவில் கந்தத்தையும், மதுவில் ரஸத்தையும் பிடித்து, அவை தன்னிலும் அல்பாஸ்திரத்வாதி தோஷங்களைக் கழித்து, ஸ்திரமாக்கிச் சேர்த்துப் பார்த்தால் சிறிதொப்பாம் என்னுமாபோலே ஒருபமாநத்தாலே அறியில் அறியலாமத்தனை; தன்னையே இழிந்து அறியப்போகாது என்றபடி. (உணர்முழுநலம்) - முழுவுணர்வுமாய், முழுநலமுமாயிருக்கும்; கட்டடங்க ஜ்ஞாநமுமாய், கட்டடங்க ஆநந்தமுமாயிருக்கும். அநுகூல ஜ்ஞாநமேயாகிலும், ஆநந்தமாகிறது பிரித்து, வ்யவஹரிக்கக் கடவதாயிருக்குமிறே. (எதிர் நிகழ் கழிவினுமினனிலன்) - காலத்ரயத்திலும், இன்னுண்டு - ஒப்பு, அதில்லாதான். சிதசிதீச்வர தத்வத்ரயமேயாயிற்று நம் தர்ஸநத்துக்கு உள்ளது; அதில் சிதசித் விலக்ஷணம் என்னுமிடம் முன்பே சொல்லிற்று. இங்குச் சொல்லிற்றாகிறது என்னென்னில்; "திரளவொப்பில்லையாகில், ஒருவகையாலே தான் ஒப்புண்டோவென்னில், அதுவும் இல்லையென்கிறது" என்று நிர்வஹிப்பாரும் உண்டு; அங்ஙன்றிக்கே, பட்டர் "ஸாதர்மய த்ருஷ்டாந்தம் இல்லை என்றது முன்பு; வைதர்மய த்ருஷ்டாந்தமில்லை என்கிறது இங்கு" என்று வைதர்மய த்ருஷ்டாந்தத்துக்கு உதாஹரணம் ந பரேஷு மஹௌஜஸச் சலாதபகுர்வந்தி மலிம்லுசா இவ. (என்னுயிர்) இப்படி இருக்கிறவன் எனக்கு தாரகன். யஸ்யாத்மா சரீரம் என்கிறபடியே. இத்தைத் தனக்கு சரீரமாகக் கொண்டு, தான் சரீரியாய், தாரகனாயிருக்கும் என்னும் அர்த்தமுஞ் சொல்லவேண்டுவது ஒன்றிறே.

விளக்கம் - இங்கு திருவாய்மொழி (8-8-2) - கடிசேர் - என்ற பாசுரத்தை உபமான ப்ரமாணமாக அருளிச் செய்கிறார். கடி, நாற்றம் ஆகிய இரண்டும் வாசனை

என்னும் பொருளை அளிக்கும். ஆலை என்றால் தேன் என்பதாகும். வாசனை, தேன் ஆகிய இரண்டும் அனைத்து நறுமணத்திற்கும், அனைத்துச் சுவைக்கும் எடுத்துக்காட்டாகும். மலரில் உள்ள நறுமணம், தேனில் உள்ள சுவை ஆகியவற்றை ஒன்றாக்கி அதில் உள்ள தோஷங்களை நீக்கிச் சேர்த்துப் பார்க்கும்போது வருகின்ற ஆனந்தம், அனைத்து நறுமணங்கள் மற்றும் சுவைகளின் ஆனந்தத்திற்கு சிறிய ஒப்பாகும். இது போன்று ஓர் உபமானத்தால் அறிய முயன்றால் சிறிது அறியலாம். தன்னையே இழிந்து அறியப் போகாது. (உணர் முழுநலம்) - முழு உணர்வும், முழு நலமுமாயும் இருக்கும். எல்லையற்ற ஞானமாகவும், எல்லையற்ற ஆனந்தமாயும் இருக்கும். ஞானம் மூலம் ஆனந்தம் உண்டானாலும், ஆனந்தம் மற்றும் ஞானம் என்று பிரிப்பதே வழக்கம் ஆகும். (எதிர் நிகழ் கழிவினுமினனிலன்) - மூன்று காலங்களிலும் தனக்கு ஈடு இல்லாதவன். நமது ராமானுஜ மதத்தில் சித், அசித், ஈச்வரன் ஆகிய மூன்று பொருள்கள் கூறப்பட்டுள்ளன. இவற்றில் எம்பெருமானானவன் சித் மற்றும் அசித் ஆகியவற்றை விட வேறுபட்டவன் என்று முன்பே கூறினார். இங்கு கூறப்படுவது என்ன? பலவற்றையும் சேர்த்து இவனுக்கு வேறு ஈடு இல்லை என்றாலும், ஏதோ ஒன்றாவது ஒப்பாக உண்டோ என்றால் அதுவும் இல்லை என்று சிலர் பொருள் கூறுவார்கள். பட்டர் கூறுவது - ஸாதர்மய த்ருஷ்டாந்தம் இல்லை என்றது முன்பு; வைதர்மய த்ருஷ்டாந்தமில்லை - ஒத்த தர்மங்களை உடைய பொருள்களை எடுத்துக்காட்டாகக் கூறுவது இயலாது என்று முன்னர் கூறினார்; வேறுபட்ட தர்மங்களைக் கொண்ட பொருள்களை எடுத்துக்காட்டாகக் கூறுவது இயலாது என்று இப்போது கூறினார் - என்று அருளிச்செய்தார். இதற்கு உதாரணம் - ந பரேஷு மஹேளஜஸச் சலாதபகுர்வந்தி மலிம்லுசா இவ - சிறந்த வீரர்கள் விரோதி விஷயத்தில் திருடர்கள் போன்று வஞ்சனை செய்ய மாட்டார்கள் - என்பதாகும். இப்படி உள்ளவன் நான் உயிர் வாழக் காரணமாக உள்ளான். ச்வேதாஸ்வதர உபநிஷத் - யஸ்யாத்மா சரீரம் - யாருக்கு ஆத்மா சரீரமோ - என்றது. அதாவது ஆத்மாக்களைத் தனது சரீரமாகக் கொண்டு, தான் ஆத்மாவாகவும் தாரகனாகவும் இருப்பவன் என்னும் பொருளையும் கூறவேண்டியது ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - (மிகுநரையிலனே) - மிக்காரை உடையனல்லன். தான் ஜீவாத்மாவை சரீரமாகக் கொண்டு தாரகனாய் நியாமகனாய் இருக்கிறாப்போலே, தன்னையும் நியமிக்கக் கடவதொரு வஸ்தவந்தரம் உண்டோவென்னில்; தனக்கு மேற்பட்டாரை உடையனல்லன்; ந தத்ஸமச்சாப்யதிகச்ச த்ருச்யதே என்னுமபோலே. “மன்னகமலமற மலர்மிசை யெழுதரும் மன்னுணர்வளவிலன், பொறியுணர்வவையிலன், எதிர் நிகழ் கழிவினுமினனிலன், மிகுநரையிலன், உணர்முழுநலம், இனன், என்னுயிர்” என்று அந்வயம். அன்றிக்கே, “என்னுயிரானவன் துயரறு சுடரடி தொழுதெழென் மனனே” என்று கீழ்ப்பாட்டோடே அந்வயம்.

விளக்கம் - தன்னை விட உயர்ந்தவர்களைக் கொண்டவன் அல்லன். இவன் ஜீவாத்மாவைத் தனது சரீரமாகக் கொண்டு அதன் தாரகனாய், நியமிப்பவனாய் உள்ளது போன்று இவனை ஏவுகின்ற ஏதேனும் ஒன்று உண்டா என்றால் - தனக்கு மேற்பட்ட யாரையும் கொண்டவன் அல்லன். ந தத்ஸமச்சாப்பயதிகச்ச த்ருச்யதே - இவனுக்கு ஒப்பானவனும் மேம்பட்டவனும் காணப்படுவதில்லை. “மனனகமலமற மலர்மிசை யெழுதரும் மன்னுணர்வளவிலன், பொறியுணர்வவையிலன், எதிர் நிகழ் கழிவினுமினனிலன், மிகுநரையிலன், உணர்முழுநலம், இனன், என்னுயிர்” என்று சொற்களை வரிசைப்படுத்திப் பொருள் கொள்ளவேண்டும். அல்லது “என்னுயிரானவன் துயரறு சுடரடி தொழுதெழென் மனனே” என்று கடந்த பாசுரத்துடன் சேர்ந்துப் படிக்கவேண்டும்.

**3. இலனது வுடையனி தெனநினை வரியவன்
நிலனிடை விசும்பிடை யுருவின நருவினன்
புலனொடு புலனல னொழிவிலன் பரந்தவந்
நலனுடை யொருவனை நணுகினம் நாமே**

பொருள் - ஏதோ ஒன்றை எண்ணி அது இவனிடம் இல்லை, ஏதோ ஒன்றை எண்ணி அதனை உடையவன் என்று இருவிதமாகவும் நினைக்க இயலாதவன்; பூமி, ஆகாயம் போன்ற அனைத்து உலகங்களிலும் உள்ள சேதன, அசேதனங்கள் அனைத்தையும் உடையவன்; காண்கின்ற அனைத்துப் பொருள்களுமாக உள்ளவன்; அப்படி இருந்தாலும் அவற்றின் தோஷங்களால் தீண்டப்படாதவனாக இருப்பவன் - இப்படியாக அனைத்துப் பொருள்களையும் விட்டு நீங்காமல் எங்கும் பரவியுள்ள, சிறந்த குணங்களை உடைய ஒப்பற்ற ஸர்வேச்வரனை நாம் அடைகிறோம்.

அவதாரிகை - முதற்பாட்டிலே ப்ராதாந்யேந கல்யாணகுண யோகத்தையும், நித்ய விபூதி யோகத்தையும், விக்ரஹ வைலக்ஷணயத்தையும் அநுபவித்து, அவற்றுக்கு ஆச்ரயமான திவ்யாத்ம ஸ்வரூபம் சிதசித் விலக்ஷணமுமாய், உபமாந ரஹிதமுமாய் இருக்குமென்று இரண்டாம் பாட்டாலே அருளிச்செய்து நின்றார்; அவற்றோடே சேர ஒரு கோர்வையாய்த் தோற்றுமிநே ததீயத்வாகாரத்தாலே லீலா விபூதியும் இவர்க்கு. நோபஜநம் ஸ்மரந்நிதம் சரீரம் என்னா நிற்கச்செய்தே ததீயத்வாகாரத்தாலே லீலா விபூதியும் உத்தேச்யமாகா நின்றதிறே முக்தனுக்கு; இவர்க்கும், கர்ம நிபந்தநமான ஆகாரமும் கிடக்கச்செய்தே மயர்வற மதிநலமருளப் பெற்றவராகையாலே ததீயத்வாகாரமும் தோற்றி அநுபவிக்கிறார். ராஜாக்களுக்கு நாடெங்குஞ் செல்லா நிற்கச்செய்தே மஹிஷிகளும் தாங்களுமாகச் சில பூந்தோட்டங்களைக் குட நீர் வார்த்து ஆக்குவதழிப்பதாய், லீலாரஸம் அநுபவிக்குமா போலே “திருவிண்ணகர் சேர்ந்த பிரான் பெய்த காவு கண்டீர் பெருந்தேவுடை மூவுலகு” என்கிறபடியே ஸர்வேச்வரனும் பெரியபிராட்டியா

ருமாகக் கடாஷித்தபோது உண்டாய், இல்லையாகில் இல்லையாய் அவர்களுக்கு லீலாரஸ விஷயமாய் இருக்கிற லீலா விபூதியை அநுபவிக்கிறார்.

விளக்கம் - முதல் இரண்டு பாசுரங்களில் மிகவும் உயர்ந்த பொருள்களை கூறிவிட்டு இந்த பாசுரத்தில் தாழ்வான உலகங்களைப் பற்றி ஏன் கூறினார்? முதல் பாட்டில் சிறந்த குணம் கொண்ட தலைவனாக இருத்தல், நித்ய விபூதியைக் கொண்டவனாக இருத்தல், அனைத்தையும் விட வேறுபட்ட திருமேனியைக் கொண்டிருத்தல் ஆகியவற்றை அநுபவித்தார். இவற்றுக்கு இருப்பிடமான எம்பெருமான் சேதனம் மற்றும் அசேதனங்களின் ஸ்வரூபத்தில் இருந்து வேறுபட்டவன், ஒப்புயர்வு அற்றவன் என்று இரண்டாம் பாட்டில் அருளிச்செய்தார். அனைத்தும் அவனது உடைமை என்பதால் லீலா விபூதியான இந்த உலகமும், மேலே கூறப்பட்ட இரண்டுடன் ஆழ்வாருக்கு ஒன்றாகவே தோன்றியது. சாந்தோக்ய உபநிஷத் - நோ பஜநம் ஸ்மரந்நிதம் சரீரம் - இந்த உடலை எண்ணாமல் ஈச்வரனின் அனைத்துப் பக்கங்களிலும் முக்தன் சஞ்சரிக்கிறான் - என்றது. ஆக முக்தனுக்கு லீலாவிபூதியும் எளிதாகவேகிட்டுகிறது. ஆனால் ஆழ்வார் முக்தரோ என்றால் - இவர் கர்மம் காரணமாகச் சரீரம் எடுத்து நின்றாலும், மயர்வற மதிநலம் அருளப் பெற்றவர் என்பதால், ததீயத்வ ஆகாரம் (எம்பெருமானின் உடைமைப் பொருள் என்னும் நிலை) தோன்றி அநுபவிக்கிறார். ஆனால் இந்த உலகங்கள் முழுவதும் எம்பெருமானுக்கு உடைமை என்பதை எப்படி அறிவது? அரசன் ஒருவனுக்கு நாடு முழுவதும் ஆணை செல்லும் என்றாலும், தானும் தனது அரசிகளும் சேர்ந்து பூந்தோட்டங்கள் சிலவற்றைக் குடத்தில் நீர் ஊற்றி வளர்த்து அழிப்பதை விளையாட்டாகக் கொள்வர். இது போன்று (6-3-5) - திருவிண்ணகர் சேர்ந்த பிரான் பெய்த காவு கண்டீர் பெருந்தேவுடை மூவுலகு - என்னும்படி ஸர்வேச்வரனும் பெரிய பிராட்டியும் கண்குளிரப் பார்த்தால் உலகம் உண்டு என்பதும், அவ்விதம் பார்க்கவில்லை என்றால் உலகம் இல்லை என்பதுமாக அவர்களின் விளையாட்டிற்காக உலகம் இருப்பதால் எம்பெருமானின் உடைமை எனப்பட்டது

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருமாலை

(பகுதி - 44)

29. ஊர் இலேன் காணி இல்லை உறவு மற்றொருவர் இல்லை
பாரில் நின் பாதமூலம் பற்றிலேன் பரம மூர்த்தி
காரொளி வண்ணனே கண்ணனே கதறுகின்றேன்
ஆர் உளர் களை கண் அம்மா அரங்கமாநகருளானே.

பொருள் - ஸ்ரீரங்கநாதா! நீ அன்றாடம் வாஸம் செய்கின்ற திவ்யதேசங்களில் நான் பிறக்கவில்லை. உனக்காகக் கைங்கர்யம் செய்யும் காணியாட்சி முதலானவற்றை நான் கொண்டவன் அல்லன். உன்னைத் தவிர்த்து இந்த உலகில் எனக்கு உறவினர்கள் யாரும் இல்லை. இந்தப் பூமியில் திக்கற்றவர்கள் பற்றத்தகுந்ததாக உள்ள உனது திருவடிகளையும் நான் பற்றவில்லை. நீர்கொண்ட மேகம் போன்ற நிறமும் குணமும் உடையவனே! எளிமை முதலானவையுடன் கூடிய க்ருஷ்ணனே! எனது நிலை குறித்து இப்படிக் கதறுகிறேன். என்னுடைய ஸ்வாமியே! பெரியபெருமாளே! திருவரங்கத்தில் சயனித்துள்ளவனே! உன்னைவிட்டால் என்னைக் காப்பாற்றுவதற்கு யார் உள்ளார்கள்?

அவதாரிகை - ஆனை இடர் பட்டபோது, அது தனக்குதவுகைக்காக நினைத்த நினைவு உமக்கில்லையாகில் ஸ்ரீசாளக்ராமம், திருவயோத்யை, கோயில் முதலாக நாம் உகந்தருளின நிலங்களில் ஒருவனுக்கு ஜந்மாதிகளுண்டானால் அவனை நமக்கு ரக்ஷித்தே தீரவேணும். அங்ஙனே இருப்பன சிலவுண்டோவென்னில், அவையும் எனக்கில்லை என்கிறார்.

விளக்கம் - பெரியபெருமாள் ஆழ்வாரிடம், "கஜேந்த்ரன் துன்பம் அடைந்தபோது நாம் வந்து அவனைக் காப்பாற்றினோம். இப்படி அவனைக் காப்பாற்றியதற்குக் காரணம், என்னையே அவன் உபாயமாக எண்ணியிருந்த நினைவே ஆகும். இப்படிப்பட்ட நினைவு உமக்கு இல்லை என்கிறீர். போகட்டும். நான் மிகவும் விருப்பத்துடன் எழுந்தருளியுள்ள சாளக்ராமம், அயோத்தி, திருவரங்கம் முதலான திவ்யதேசங்களில் பிறந்த ஒருவனை, அந்தக் காரணம் மட்டுமே வைத்து நாம்

காப்பாற்றுவோம். உமக்கு அந்த நிலை உண்டோ?”, என்றான். இதற்கு ஆழ்வார், “நான் அப்படிப்பட்ட இடங்களில் பிறக்கவில்லை”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஊரிலேன்) - இங்கு “ஊர்” என்று இவர் நினைக்கிறது ஸதா பகவத் ஸந்நிதியுண்டான ஸ்ரீசாளக்ராமமென்ன, அவதாரஸ்தலமான திருவயோத்தியாதி களென்ன, கோயில் முதலாயிருந்துள்ள திருப்பதிகளென்ன, இவற்றையாய்த்து. “ஊர்” என்கிற ஸாமாந்யவாசி சப்தம் இவ்விசேஷங்களைக் காட்டுமோவென்னில், சேதநரிலே ஒரு குறிச்சியில் பிறவாதாரில்லையிறே; அவைதான் அத்ருஷ்ட ஹேதுவென்கைக்கு ஒரு ப்ரமாணமுமில்லை; இங்கு உபாய சூந்யதையைச் சொல்லிப்போருகிற ப்ரகரணத்தோடு சேர வேண்டுகையாலே இச்சப்தம் இவ்விசேஷங்களையே சொல்லிற்றாகக் கடவது. நாம் அபிமாநித்திருந்த எல்லைக்குள்ளே பிறந்தானென்று தேவரீர்க்குப் பற்றாகப் பிடிக்கலாவதொரு தேசத்தில் பிறக்கப்பெற்றிலேன். தேசவாஸாமாத்ரமே ஆத்ம உத்தாரகமென்கைக்கு ப்ரமாணமென் என்னில், தேசோயம் ஸர்வகாமதுக், பவத்விஷய வாலிந்:, திர்யக்யோநி கதாச்சாபி ஸர்வே ராமமநுவ்ரதா: என்றும் சொல்லக் கடவதிறே. (காணியில்லை) - அப்படி அத்தேசங்களில் ஜந்மமில்லையாகில், ஏதேனுமோர் உபாதியாலே அவ்வோவிடங்களில் சேஷத்ர ஸ்பர்சமுண்டாகக்கூடும், அது உண்டோ என்னில், அதுவுமில்லை என்கிறார். அதாவது தேஹ யாத்ராவிசேஷமாகத் திருப்பல்லாண்டு பாடுகை முதலான நிமித்தங்களிலே அந்வயித்தல், “திருநந்தவனம்” என்றாற்போலே சிலவுண்டாதல், தாநத்தாலும் விலையாலுமுண்டாய் அவ்வூரிலே சென்று காணியாள வேண்டும்படியான ஸ்பர்சமுண்டாயிருக்கை.

விளக்கம் - இங்கு “ஊர்” என்று எவற்றைக் கூறுகிறார்? எப்போதும் எம்பெருமானின் தேஜஸ் வெளிப்படும்படியாக உள்ள சாளக்ராமம் (முக்திநாத்), இராமனின் திருஅவதார ஸ்தலமான அயோத்தி, திருவரங்கம் பெரியகோயில் ஆகியவற்றையே இவர் “ஊர்” என்று கூறுகிறார். “ஊர்” என்னும் சொல், திவ்யதேசங்களை உணர்த்துமோ என்ற கேள்வி எழலாம். இங்கு மோக்ஷ உபாயமாக ஓர் ஊர் உள்ளதைப் பற்றிக் கூறுகிறார். ஆகவே இந்தப் பதம் குறிப்பிட்ட ஊர்களைக் குறிக்கவில்லையென்றால், எந்த ஊரில் பிறந்தாலும் மோக்ஷம் கிட்டும் என்றாகிவிடும். ஆனால், இவ்விதம் நடக்க எந்தவொரு ப்ரமாணமும் இல்லை. ஆகவே ஊர் என்ற பதம் இது போன்ற திவ்யதேசங்களைக் குறிப்பதாகவே இங்கு கொள்ளவேண்டும். இப்படியாக ஒரு திவ்யதேசத்திலே நான் பிறந்தவன் என்றால் அதனைச் சாக்காக வைத்துக்கொண்டே, “நமக்கு ஏற்றபடியாக உள்ள ஊரில் பிறந்தான்”, என்று என்னை நீ கரையேற்றலாம். நான் அப்படியும் பிறக்கவில்லை.

ஒரு திவ்யதேசத்தில் பிறத்தல் என்பது ஆத்மாவைக் கரையேற்றிவிடும் என்பதற்கான ப்ரமாணம் என்ன? காருட புராணம் - தேசோயம் ஸர்வகாமதுக் - இந்த இடம் அனைத்து விருப்பங்களையும் நிறைவேற்றுவதாக உள்ளது, இராமாயணம் ஆரண்யகாண்டம் (1-20) - பவத்விஷய வாஸிந: - உனது ராஜ்யத்தில் வசிக்கும் நாங்கள் உன்னால் காக்கப்பட வேண்டியவர்கள், இராமாயணம் உத்தரகாண்டம் (109-22) - திர்யக்யோநி கதாச்சாபி ஸர்வே ராமமநுவ்ரதா: - விலங்குகள் உட்பட அனைத்தும் இராமனைப் பின்தொடர்ந்தன - என்ற வரிகள் காண்க. (காணியில்லை) - பெரியபெருமாள் ஆழ்வாரிடம், "சரி, நீவிர் அது போன்ற திவ்யதேசங்களில் பிறக்கவில்லை. அது போன்ற திவ்யதேசங்களின் தொடர்பாவது உமக்கு உண்டா?", என்றார். அதுவும் இல்லை என்கிறார். அதாவது - உயிர் வாழ்வதன் நோக்கமாக உள்ள திருப்பல்லாண்டு பாடுதல் முதலான செயல்களில் ஈடுபடுதல், திருநந்தவனம் அமைத்து மாலை கட்டிக் கொடுத்தல், தானம் முதலானவற்றால் அந்த ஊரில் காணியாட்சிகளைப் பெறுதல் போன்றவையாகும்.

வ்யாக்யானம் - அவையொன்றுமில்லையாகில் அவ்வூரிலுள்ளாரோடே ஒரு கொள் கொடையால் வரும் ஸம்பந்தமாதல், மந்த்ரஸம் பந்தமாதல் உண்டோவென்னில், (உறவு மற்றொருவரில்லை) - இவையின்றிக்கே ஒழிந்தால் கண்பழகி இருப்பாரொரு பந்துக்களுண்டோ என்னில், அதுவுமில்லை என்கிறார். ஆனால் உமக்கு வாஸமெங்கே யென்ன, (பாரில்) - ஒரு பற்றாசு பெறாவிடில் தரிக்கவொண்ணாதபடி அநந்த க்வேச பாஜநமான பூமியிலே வாஸம். கலங்காப்பெருநகரிலே இருக்கிறேனோ நிர்ப்பரனாயி ருக்கைக்கு? ஒருவர் கூறை எழுவர் உடுக்கிற பயஸ்தாந்திலேயன்றோ எனக்கு வாஸம். ஆகையால் (நின்பாத மூலம் பற்றிலேன்) - ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் புகலற்றார்க்குப் புகலான உன் திருவடிகளில் எனக்கு ஓரந்வயமில்லை. தமேவ சரணம் கத: என்று ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்துக்கு இலக்கான காகத்துக்குங்கூட புகலிடமாயிறே தேவரீர் திருவடிகளிருப்பது. ஆனால் பின்னை ஒருவழியாலும் உமக்கொரு நன்மை இல்லையாகில், பின்னை இழக்குமித்தனையன்றோ என்ன (பரமமூர்த்தி) - ஸ்வகதமாக ஒரு உஜ்ஜீவநோபாயமில்லை என்றேனத்தனை போக்கி உன் பக்கலிலும் இல்லையோ? ஸர்வாதிகனாய், பரமசேஷியாய் இருக்குமவனல்லையோ? சேஷத்வ ப்ரதிஸம்பந்தியாயிறே சேஷித்வம் இருப்பது. இவன் "ஸ்வதந்த்ரோஹம்" என்று ப்ரமித்தவன்றும் இவன் ப்ரபத்தியொழிய ஸ்வரூபத்தை மாறாடவொண்ணாதே.

விளக்கம் - பெரியபெருமாள் ஆழ்வாரிடம், "உமக்கு திவ்யதேசங்களில் பிறப்பு முதலானவை இல்லை என்கிறீர். போகட்டும். ஏதேனும் ஒரு திவ்யதேசத்தில்

வசிப்பவர்களுடன் கொடுப்பது கொள்வது முதலானவை மூலம் உண்டாகும் தொடர்பு, மந்த்ரங்கள் மூலம் அவர்களுடன் தொடர்பு போன்றவையாவது உண்டோ?”, என்றான். இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். (உறவு மற்றொருவரில்லை) – ”இவை ஏதும் இல்லை”, என்றார். உடனே பெரியபெருமாள், “முகம் பார்த்துப் பேசும் உறவினர்கள் உண்டா?”, என்றான். அதுவும் இல்லை என்றார். இதனைக் கேட்ட அழகியமணவாளன், “அப்படி என்றால் நீவிர் வசிக்கும் இடம்தான் எது?”, என்றான். (பாரில்) – வசிப்பதற்கு ஏற்ற இடம் என ஒன்று இல்லையென்றால், எல்லையற்ற துன்பங்களை உண்டாக்கும் இந்தப் பூமியில் வசிப்பதாகக் கூறுகிறார். மூன்றாம் திருவந்தாதி (51) – கலங்காப் பெருநகர் – என்று கூறும்படியாக உள்ள பரமபதத்தில் இருந்தால் எந்தவிதமான கலக்கமும் இல்லாமல் இருக்கலாம். நான் அப்படி இல்லையே! ஒருவனின் உணவு மற்றும் உடையை ஏழு மனிதர்கள் பறித்துக் கொள்கின்ற அவலமான பூமியில் அல்லவோ நான் உள்ளேன்? எனவே, (நின்பாத மூலம் பற்றிலேன்) –வேறு எந்தவிதமான கதியும் இல்லாதவர்களுக்கு, அனைத்துவிதங்களிலும் ஏற்ற புகலிடமாக உள்ள உனது திருவடிகளுடன் எந்தவிதமான தொடர்பும் இல்லை. இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (38-33) - தமேவ சரணம் கத: - இராமனையே சரணம் அடைந்தது – என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்துக்கு இலக்கான அற்பமான காக்கைக்குக் கூட புகலிடமாக அல்லவோ உனது திருவடிகள் உள்ளன? இதனைக் கேட்ட பெரியபெருமாள், “நீவிர் கூறுவது போன்று வேறு எந்தவிதமான நன்மையும் உம்மிடம் இல்லையென்றால், என்னை அடைதல் என்னும் கதியை நீவிர் இழக்கவேண்டும் என்றே தோன்றுகிறதே!”, என்றான். (பரமமூர்த்தி) – என்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள என்னிடம் எந்தவிதமான வழியும் இல்லை என்று மட்டுமே கூறினேன். உன்னிடம் இல்லை என்று கூறினேனா? உன்னிடம் என்னைக் காக்கும் வழி உள்ளதே! அனைவரையும் நியமிப்பவனாக, அனைவரின் கைங்கர்யம் கொள்ளுபவனாக உள்ளவன் நீ அல்லவோ? கைங்கர்யம் கொள்ளுதல் என்னும் தொடர்பின் அடிப்படை காரணமாக அல்லவோ கைங்கர்யம் கொள்பவன் என்னும் நிலை உள்ளது? ஒரு ஜீவன் தன்னைச் சுதந்திரமானவன் என்று எண்ணக்கூடும்; ஆனால் ஜீவன் உடைமை என்றும், அவனை உடையவன் எம்பெருமான் என்றும் உள்ள நிலை மாறாது.

வ்யாக்யானம் – ஸ்வரூபத்தை அழிக்கவொண்ணாதாகில் ஸ்வரூபாநுரூபமான ஸித்திக்கு வழியேதென்ன, (காரொளி வண்ணனே) – முதலடியிலே ருசிஜநகமாய், ருசி பிறந்தார்க்கு உபாயமுமாயன்றோ உன் வடிவழகிருப்பது. (கண்ணனே) – வடிவழகுண்டானாலும் உத்துங்க தத்வமன்றோ என்னவொண்ணாதபடி ஸௌலப்யாதி கல்யாண குணயுக்தனல்லையோ? பரமசேஷியாய், விஸக்ஷண விக்ரஹோபேதனாய், ஸௌலப்யாதி கல்யாண குணயுக்தனாயிருக்கிற நீ இருக்க, எனக்கு இழக்கவேணுமோ? வகுத்த சேஷியாவது, சேஷித்வ

ஸம்பந்தமில்லையாகிலும் விடவொண்ணாத வடிவழகை உடையனாவது, இவையிரண்டும் இல்லையாகிலும் விடவொண்ணாத நீர்மையுடையனாவது எங்களோடே கலந்து பரிமாறுகை. இப்படிப்பட்ட தேவரீருள்ளீராக எனக்கு ஓரிழவுண்டோ? (கதறுகின்றேன்) - தேவரீருடைய இந்த வைலக்ஷண்யங்களை அநுஸந்தித்து, ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணி, பலம் தாழ்ந்தாரைப் போலே கூப்பிடா நின்றேன்.

விளக்கம் - பெரியபெருமாட ஆழ்வாரிடம், "இயல்பாகவே நீவிர் எனது அடிமை என்பதை மாற்ற இயலாது என்கிறீர். அப்படியென்றால், அந்தக் அடிமைத்தனம் வெளிப்படும்படியாக நிலை உமக்கு உண்டாக நீவிர் செய்வது என்ன?", என்றான். (காரொளி வண்ணனே) - உன்னைப் பார்த்தவுடனேயே உன் மீது ருசி உண்டாகி, அப்படி ருசி உண்டானவுடன் அவர்களுக்கு உபாயமாக அல்லவோ உனது அழகு உள்ளது? (கண்ணனே) - இப்படியாக உனது வடிவழகு உள்ளது என்றாலும், அதனை கையில் கொள்ள இயலாது என்று எண்ணுவதற்கு வாய்ப்பு அளிக்காமல், எளிமை முதலான திருக்கல்யாண குணங்களை வெளிப்படுத்தியபடி, பரமபதத்தை விடுத்து இங்கே அல்லவோ நீ வந்தாய்? இப்படி அனைவரிடமும் கைங்கர்யம் கொள்பவனாகவும், அனைத்தையும்விட மேன்மையான வஸ்துவாகவும், எளிமை முதலான குணங்களின் இருப்பிடமாகவும் நீ உள்ளபோது, நான் அடைய உள்ள பேறான உன்னை இழப்பேனோ? எனது ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்ற எஜமானனாக நீ உள்ளாய்; அப்படி எஜமானனாக இல்லையென்றாலும் தவிர்க்க இயலாத வடிவழகை உடையவனாக நீ உள்ளாய்; இந்த இரண்டும் இல்லையென்றாலும் எளிமை முதலான உயர்ந்த குணங்கள் மூலம் எங்களால் தள்ள இயலாதவனாக நீ உள்ளாய். இப்படியாக நீ உள்ளபோது, ஸ்ரீரங்கநாதா, எனக்கு என்ன குறை உள்ளது? (கதறுகின்றேன்) - இப்படியாக உள்ள உனது மேன்மைகளை எண்ணியபடி, பக்தி முதலான ஸாதனங்களை அநுஷ்டித்து, பலன் தாமதமாகக் கிட்டுபவர்கள் அழைப்பது போன்று நான் உள்ளேன்.

வ்யாக்யானம் - (ஆருளர் களைகண்) - நான் இப்படி கூப்பிடாநிற்க தேவரீர் ஆறியிருக்கிறது தேவரீரையொழிய வேறு ஆர் ரக்ஷகராக? நான் எனக்கு ரக்ஷகனாகவோ? என்னளவும் புகுரநில்லாத பிறர் எனக்கு ரக்ஷகராகவோ? (அம்மா) - உடைமை நசித்தால் இழவு உடையவனதன்றோ? (அரங்கமா நகருளானே) - உடையவனானாலும் ஸந்நிஹிதனல்லென்றுதான் ஆறியிருக்கிறேனோ? "ஸம்ஸாரத்தில் நம்மைப் பெறவேணுமென்று கூப்பிடுவாருமுண்டோ?" என்னும் நசையாலேயன்றோ கோயிலிலே வந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறது.

விளக்கம் - (ஆருளர் களைகண்) - நான் இத்தனை அழைத்தும் நீ என்னைக் காக்காமல் உள்ளது ஏன்? உன்னைத் தவிர வேறு யாரேனும் என்னைக் காப்பாற்றுவார்கள் என்று நீ எண்ணியுள்ளாயோ? அல்லது எந்தவிதமான ஆற்றலும் இல்லாத நானே என்னைக் காத்துக் கொள்ள இயலுமோ? “நம்மிடம் ஏதும் இல்லை” என்று நான் அறிந்து கொண்டது போன்று ஒரு சிலர் அறியாமல் இருக்கக்கூடும், அவர்களால் என்னைக் காக்க இயலுமோ? (அம்மா) - உனக்கு உடைமையாக உள்ள என்னை நீ இழந்தால் நஷ்டம் யாருக்கு? உனக்கு அல்லவோ? (அரங்கமாநகருளானே) - “இவன் எனக்கு உடையவன், ஆனாலும் எனது அருகில் இல்லை” என்று பரமபதத்தில் இருந்தால் என்னைக் குறித்து நீ எண்ணிக் கொள்ளலாம். ஆனால் நீ அத்தனை தொலைவில் இல்லையே! “இந்த உலகில் யாரேனும் நம்மை ஆசையுடன் வந்து ஏற்பார்களோ?”, என்று ஆர்வமுடன் திருவரங்கம் பெரிய கோயிலில் அல்லவோ கண்வளர்கிறாய்?

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்